

Kuklaların isyanı!

NATO'ya veryansın edenler bu ülkedeki NATO üsleri hakkında, bu üslerdeki nükleer silahlar hakkında nedense konuşmuyor. Dünyanın birçok yerinde işgalci güç olan NATO bünyesinde Türk devletinin gönderdiği askerlerin ne iş yaptığını açıklamıyorlar. **s.4**

Denizler ve Nazım bize aittir!

Onlar hep "yaşamları köleleştirilmiş milyonlarca emekçinin halkı davasında yaşayacaklar"dır. Nazım Hikmet'e gelince, işçi sınıfının ve sosyalizmin büyük ozanıdır ve onu en iyi kendi dizeleri anlatmaktadır: "Sevdalınız komünisttir. Yatar Bursa kalesinde."

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 45
24 Kasım 2017 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak12.net

Ekonomi alanından yansıyan tüm veriler, Türkiye kapitalizminin 2018 yılını ciddi bir kriz ortamında karşılayacağını gösteriyor. Zira, ekonomideki büyüme oranları hedeflenenin gerisinde seyrediyor, iç ve dış borçlarda rekor artışlar yaşanıyor, TL hızla değer kaybediyor, enflasyon rakamlarında yükselme devam ediyor, Türkiye'deki işsizler ordusu her geçen gün büyüyor... Şirket iflaslarının ise sadece Ekim ayı içerisinde yüzde 51 oranında arttığı belirtiliyor.

Ekim Devrimi kutlamaları ve devrimci duruş

Ekim Devrimi'nin temel nitelikleri savunulmadan onun büyük tarihsel mirasına sahip çıkılmaz ve düzen karşısında devrimci bir duruş sergilenemez.

MESS Grup Sözleşme sürecinde durum

Metal Fırtına'nın arkasından gelen ilk grup sözleşmesi olması nedeniyle süreç gerilimli ve pek çok ihtimali barındırıyor.

Suriye'de "siyasi çözüm" mü?

Suriye savaşının sonuna geldiği sinançla iki hegemon güç, sorunu siyasi çözüm yoluyla "mutlu" sona bağlayacaklarını ilan etmiş bulunuyorlar.

Sermaye düzeni krizin faturasasını emekçilere ödetmeye hazırlanıyor!

Ekim Devrimi'nin 100. yılı etkinliğinde yapılan konuşma... Yeni Ekimler ve sosyalizm için ileri!

s.12

Sermaye düzeni krizin faturasını emekçilere ödetmeye hazırlanıyor!

Düne kadar ekonomik dengeleri büyük oranda sıcak-kara para akışıyla idare edebilen sermaye düzeni, gelinen yerde tüm bu açılardan da ciddi bir sıkışma içerisinde. Giderek daha bir öngörülemez hale gelen ekonomik dengeler sermaye çıkışına yol açıyor.

Ekonomi alanından yansıyan tüm veriler, Türkiye kapitalizminin 2018 yılını ciddi bir kriz ortamında karşılayacağını gösteriyor. Zira, ekonomideki büyüme oranları hedeflenenin gerisinde seyrediyor, iç ve dış borçlarda rekor artışlar yaşanıyor, TL hızla değer kaybediyor, enflasyon rakamlarında yükselme devam ediyor, Türkiye'deki işsizler ordusu her geçen gün büyüyor... Şirket iflaslarının ise sadece Ekim ayı içerisinde yüzde 51 oranında arttığı belirtiliyor.

Tüm bu olup bitenlerin sermaye ve devletini bir hayli tedirgin ettiği, uykularını kaçırdığı açık. Çünkü, düne kadar ekonomik dengeleri büyük oranda sıcak-kara para akışıyla idare edebilen sermaye düzeni, gelinen yerde tüm bu açılardan da ciddi bir sıkışma içerisinde. Giderek daha bir öngörülemez hale gelen ekonomik dengeler sermaye çıkışına yol açıyor. Düzen siyasetinde yaşanan belirsizliklerin yanı sıra, batı emperyalizmiyle siyasi ilişkilerde gündeme gelen gerilimler ve bölgesel gelişmeler ise, sıcak para akışı üzerinde önemli etkiler yaratıyor.

SERMAYE CEPHESİNDE KAPSAMLI SALDIRI HAZIRLIĞI

AKP iktidarı, ekonomi alanında yaşanan kriz gerçeğinin üzerini örtmek için yalan ve demagojiye dayalı söylemlerle "işler yolunda" görüntüsü yaratmaya çalışsa da, bunun böyle olmadığını hem kendileri, hem de hizmetine koştuğu ser-

maye çevreleri fazlasıyla biliyor. TÜSİAD ve diğer sermaye örgütlerinin sık sık "yapısal reformlara" dikkat çekmesi buna dayanıyor.

İktidar sözcülerinin son günlerde yaptığı açıklamalar ise, krizden çıkış arayışına giren sermaye ve devletin önümüzdeki günlerde reform adı altında sömürü ve baskı politikalarına hız vereceğini gösteriyor. Türkiye Sermaye Piyasaları Birliği (TSPB) tarafından düzenlenen Türkiye Sermaye Piyasaları Kongresi'nin ikinci gününe konuşmacı olarak katılan Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek, "2018'in ilk çeyreğinde çok kapsamlı bir reform paketiyle iş ortamını iyileştirecek önemli adım atacağız" dedi.

Bakan Şimşek, 2018-2020 yıllarını kapsayan Orta Vadeli Program çerçevesinde sermayenin ihtiyaç duyduğu uygulamaları büyük bir kararlılıkla hayata geçireceklerini belirterek, program kapsamında 5 temel alan üzerinden atılacak adımları şu sözlerle ifade etti: "Makro ekonomik istikrarın sürdürülmesi, beşeri sermaye ve iş gücü kalitesinin artırılması, yüksek katma değerli üretimin yaygınlaştırılması, iş ve yatırım ortamının iyileştirilmesi ve kamuda kurumsal kalitenin artırılması..."

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) yönetim kurulu başkanı Kudret Önen'in geçtiğimiz günlerde asgari ücret üzerinden yaptığı açıklamalar ise, sermayenin bu alanda da sinsi bir hazırlık içerisinde olduğunu gösterdi.

Asgari ücrette son iki yıl içerisinde yapılan artış oranından rahatsızlığını dile getiren Önen, konuyla ilgili yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Önümüzdeki günlerde yapılacak 2018 yılı asgari ücret tespit çalışmalarında enflasyon tek belirleyici olmamalı, işsizlik oranları, verimlilik artışı, küresel, ekonomik ve siyasi gelişmeler, ekonomik riskler, rekabet gücü gibi belirleyici diğer değişkenler de dikkate alınmalıdır." Görünen o ki sermaye ve devleti, halihazırda açlık ve yoksulluk sınırında olan asgari ücreti daha da eritecek adımlar atmaya planlıyor.

İŞÇİ SINIFI KRİZİN FATURASINI ÖDEMİYİ REDDETMEKTEDİR

Sermaye adına yapılan tüm bu açıklama ve hazırlıklar, işçi sınıfı ve emekçiler açısından zor bir döneme girildiğini gösteriyor. Zira sermaye düzeni, bir yandan krizin ağır yükünü işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarına yüklemeyi planlıyor, öte yandan krizi kendileri açısından fırsata çevirmeyi amaçlıyor.

Bu tablo karşısında işçi sınıfı ve emekçilere düşen görev ise, kendisine dayatılan acı reçeteleri ve krizin faturasını ödemeyi reddetmektir. Haklarına, geleceğine ve onuruna sahip çıkarak sömürü ve kölelik dayatmalarına direnmektir. Bunun yolu ise, bizzat üretim birimleri üzerinden sermayeye karşı dışı dış, örgütlü ve topyekûn bir mücadeleye girmekten geçiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/45 * 24 Kasım 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak12.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kuklaların isyanı!

Norveç'te gerçekleşen NATO tatbikatında yaşananların sonucunda, başta şefi Erdoğan olmak üzere AKP yöneticilerinin yaptıkları konuşmalara bakılırsa hepsi birden NATO karşıtı oldular.

1949'da "komünizmle mücadele etmek" için kurulan, kapitalist-emperyalist sistemin terör örgütü NATO'ya (Kuzey Atlantik Savunma Paketi) karşı Erdoğan ve AKP'si tarafından söylenen bu sözlerin ciddiyetsizliğini zaten daha önceki kendi sözleri ve AKP'nin 2023 programı fazlasıyla gösteriyor. Ancak bu ülkede anti-emperyalist mücadelenin ne olduğunu pratiğiyle ortaya koyan, bunu Amerika'nın 6. Filosunu denize dökerek ve sonrasında da fazlasıyla gösteren Türkiye devrimci hareketine dil uzatmaya yeltenenlere tarihin gerçeklerini yine de kısaca hatırlatmak gerekiyor.

"Türk solunun tarlası, sözüm ona karşı oldukları emperyalistler tarafından çok önceden sürülmüştür. 'Kahr olsun' dedikleri tüm güçlerin bilerek ya da bilmeyerek taşeronluğunu yapmışlardır" diyen Erdoğan, böylece hem kendi uşaklıklarını, hem de bizzat işbirlikçi Türk devletini temize çıkaracağını sanıyor. Lakin 18 Şubat 1952'de resmiyet kazanan Türkiye'nin NATO üyeliğinin diyeti herkesçe biliniyor. Kore'de, Amerikan emperyalizmi için her birinin bedeli 23 cent olan gençleri kim unutturabilir? AKP gibi gericileri çeşitli ülkelerde devlet yönetimlerine taşıyan ABD'nin "Yeşil Kuşak, ılımlı İslam vb." projelerini hangi yalanlar gölgeleyebilir?

Söyledikleri yalanlarla, A Haber gibi kanallarda çıkan uydurmalarla on milyonlarca insanı hipnotize edip yönlendirebildiklerini sanıyorlar. Dün Amerikan emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi'nde (BOP) eş başkan olmakla övünenler şimdi NATO'yu kötülüyorlar. Ancak NATO'nun ne kadar karanlık olduğunu, bu kanlı örgüte nasıl hizmetlerde bulduklarını es geçiyorlar. Kontrgerilla faaliyetlerine, 1977 1 Mayıs, Maraş, Çorum, Sivas vb. katliamlara, bu katliamlarla NATO'nun yetiştirdiği yerli tetikçilere değinmiyorlar. Ancak Amerikan emperyalizmi tarafından açılan kontrgerilla kamplarında kimlerin eğitim gördüğünü, diplomasını alıp cinayetler işlemek, emperyalizmin çıkarlarına hizmet etmek için kimlerin yurda döndüğünü, Komünizmle Mücadele Dernekleri'nde kimlerin paralel paralel birlikte yürüdüklerini tarihin sayfaları yazıyor.

"NATO üyeliğimizi gözden geçirmemizin zamanı gelmiştir" diyen Cumhurbaşkanı Başdanışmanı Yalçın Topçu da

uykudan yeni uyanmış gibi, "NATO yalnız askeri bir pakt değildir, yeni sömürgeciliğin çağdaş biçimidir. Ekonomik ve siyasi bir bağımlılıktır. Milletimize giydirilmeye çalışılan bu NATO markalı sömürge gömleğidir" diyor. Peki, o deli gömleği dediğiniz, üzerine dünyanın mazlum halklarının kanı bulaşmış NATO şemsiyesi altında hangi insanlık suçlarına, hangi emperyalist işgallere ortak olduğunuzu neden anlatmıyorsunuz?

NATO'ya veryansın edenler bu ülkedeki NATO üsleri hakkında, bu üslerdeki nükleer silahlar hakkında nedense konuşmuyor. Dünyanın birçok yerinde işgalci güç olan NATO bünyesinde Türk devletinin gönderdiği askerlerin ne iş yaptığını açıklamıyorlar.

2011 yılında NATO'nun Libya'ya müdahalesi gündeme geldiğinde, Erdoğan önce "NATO'nun ne işi var Libya'da?" diyecek, daha sonra da "şu anda NATO'nun devreye girmesi söz konusudur" diyerek NATO müdahalesini destekleyecekti. Ki zaten Türkiye bu NATO operasyonu başlar başlamaz parçası olmuştu. Erdoğan'ın, "şu anda bizim topraklarımız, dördüncü maddeye göre, aynı zamanda NATO'nun da toprağıdır" dediği tarih ise 2012'dir. 2016 yılında, NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg'e, "Bakın, Karadeniz'de görünmüyorsunuz. Karadeniz'de görünmeyişiniz, Karadeniz'i adeta Rusya'nın bir gölü haline dönüştürüyor" diyen de Erdoğan'ın kendisidir. Rus savaş uçağı düşürüldüğünde NATO'ya imdat sinyali gönderip yardım isteyen de...

Diğer taraftan içeride espri gürleyenlerin, dış temaslarda yaptığı açıklamalar beklendiği üzere farklı oluyor. Kanada'daki Halifax Uluslararası Güvenlik Foru-

mu'nda konuşan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hulusi Akar, "NATO'nun tarih boyunca var olmuş en başarılı ve en etkili askeri organizasyon olduğunu", "Türkiye'nin NATO'nun doğu ve güneydoğusunu koruduğunu" söyleyerek Norveç'te yaşananları "FETÖ tarafından desteklenmiş kişiler tarafından gerçekleştirilmiş çirkin ve kabul edilemez bir olay" olarak açıklamıştı. Akar, "NATO idarecileri, zamanında ve gereğine uygun bir şekilde tepki gösterdi. Kimsenin müttefikliğimizi ve dayanışmamızı baltalamasına izin vermemeliyiz" demişti.

Yine Avrupa Birliği (AB) Bakanı Ömer Çelik, "Biz NATO'nun kurucu üyesiyiz, NATO'da önemli bir gücüz. Türkiye'siz herhangi bir şekilde NATO düşünülemez. Zaten Genel Sekreter de diğerleri de Türkiye'nin burada anahtar ülke olduğunu, sürekli olarak 'anahtar ülkedir Türkiye' bu ifadeyi kullanarak bunu değerlendirdiler" demektedir.

Türkiye'nin NATO ile ilişkisi derin ve kirlidir. Zaten Türk devleti tarafından bu hiçbir zaman inkar edilmemiştir. Kuşkusuz Erdoğan tarafından da... NATO'nun kuruluşunun 60. yılı mesajında (2009) Erdoğan bu karanlık şebekenin içerisinde Türkiye'nin artan rolüne şu sözlerle dikkat çekmişti:

"Soğuk Savaş'ın sona ermesi ve akabinde Sovyetler Birliği'nin dağılması, NATO'nun ve de bu ittifakın en etkin üyelerinden biri olan Türkiye'nin önemini asla azaltmamıştır. Tam tersine, uluslararası finans krizinden Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da yaşanan dönüşüme dek uzanan farklı gelişmeler doğrultusunda yeniden şekillenmekte olan dünya düzeninde, NATO'nun Türkiye için, Türkiye'nin de NATO için önemi günbegün daha da

artmaktadır. Türkiye, özgür dünyanın savunmasında oynadığı önemli rol sayesinde NATO bünyesinde her zaman sağlam ve güvenilir bir müttefik olmuştur; aynı şekilde, gelecekte de sağlam ve güvenilir bir müttefik olmaya devam edecektir."

AKP'nin "2023 Siyasi Vizyon" belgesinde de NATO ve ABD'yle ilişkilere dair şu ifadeler yer alıyor: "ABD'yle ilişkiler ve NATO üyeliğimiz gibi, geleneksel ittifak ilişkilerimizi güçlendirmenin gerçek yolunun, Türkiye'nin eşit ortak olmasından, eşit ortak görülmesinden geçtiğinin bilinciyle hareket ettik. Diğer ülkelerle olduğu gibi ABD ile ilişkilerimiz bundan sonra da karşılıklı çıkar ve ortaklık perspektifine dayalı olarak güçlenerek devam edecektir."

Sonuç olarak Türkiye'nin NATO ile ilişkisi köklü, derin, kanlı ve kirlidir. Bu bağı ortadan kaldırmak için Erdoğan gibi düzen aktörlerinin hırsları ve de iktidar kaygıları yeterli değildir. Aynı şey diğer tüm düzen partileri için de geçerlidir. CHP'sinden MHP'sine ve İyi Partisi'ne kadar tümünün programında, pratiğinde emperyalizme ve NATO gibi kuruluşlara uşaklık vardır.

Bugün NATO, ABD ve diğer emperyalist merkezler hakkında konuşulanların hiçbir inandırıcılığı olmadığını, yine bunlar hakkında daha önce söylenen sözler ve yapılan taşeronluk fazlasıyla göstermektedir. Emperyalizmle mücadele düzenin iç siyasetindeki dalgalanmanın üzerinden gelişmeyeceği gibi emperyalizmin yerli kuklalarının rolü de oldukça açıktır. Onların çabası olsa olsa iplerinin kukla oyuncacılarından birinden diğerine geçmesi içindir.

Ekim Devrimi'nin 100. yılı kutlamaları ve devrimci duruş

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yıl dönümü dünyada olduğu gibi Türkiye'de de farklı kutlama ve etkinliklere konu oldu. Kutlama ve etkinliklerin yaygınlığı, aradan bir asır geçmesine rağmen tarihte yeni bir çığır açan Ekim Devrimi'nin sarsıcı, yol gösterici etkisinin devam etmesinden kaynaklanıyor. Bununla birlikte kutlama ve etkinliklerin bir kısmının Ekim Devrimi'nin mirasına, ideolojisine, sınıf karakterine yabancı olduğu da bir gerçektir. Devrim zafere ulaştığında Bolşeviklere saldıran siyasi akımların günümüzdeki izdüşümleri farklı bir yol izliyor. Artık hem Ekim Devrimi'ni savunduklarını, ondan esinlendiklerini söylüyor hem de pratik tutumlarıyla devrimin içeriğini boşaltıyor, özünü karartıyorlar.

GÖRÜNTÜ FARKLI ÖZ AYNI!

1917'de devrime önderlik eden Bolşeviklere saldıranlar, burjuvalar, kulaklar, çarlık artıkları ve emperyalistlerden ibaret değildi. Saldırgan cephenin bir de "sol kanadı" vardı. Menşevikler, Sosyalist Devrimciler, liberaller, emperyalist savaş suçuna ortak olmuş Avrupa'nın sosyal-demokratları da bu cephede yer alıyorlardı.

Gerçekleştiği dönemde Ekim Devrimi'ne açık tutum almak kaçınılmazdı. Oysa bir asır sonra böyle bir zorunluluk yok. Artık karşı durmak yerine devrimci mirasın savunucusu gibi davranmak, bu siyasi anlayışların çıkarlarına daha uygun görünüyor. Zira Ekim Devrimi gibi bir tarihsel olayın karşısında durmak kendilerini devrimci, sosyalist, komünist gibi sıfatlarla ananlar için kolay değil. Bundan dolayı yüz yıl önce doğrudan yapılan saldırı, şimdi biçim değiştirerek dolaylı şekilde yapılıyor; Ekim Devrimi'nin içeriğini boşaltarak, özünü karartarak... Vurgulamak gerekir ki, her iki tutum da aynı kapıya çıkıyor; reddederek veya içini boşaltarak proletaryanın devrimci iktidarına karşı durmak!

SOSYALİZM BURJUVA CUMHURİYETE YAKIŞIR MI?

Ekim Devrimi'nin özünü karartma hamlelerinden biri, sosyalizm söylemini öne çıkartanlar tarafından gerçekleştirildi. Ekim Devrimi vesile edilerek, "sosyalizm cumhuriyete çok yakışacak" fantezisini ortaya atanlar, güya Ekim Devrimi'nin yolunda olduklarını kanıtıyorlardı. Bir sistem olarak kapitalizmin, bir sınıf olarak burjuvazinin tam karşısında konumlanan, gericiğin bu sınıfsal

Ekim Devrimi gibi bir tarihsel olayın karşısında durmak kendilerini devrimci, sosyalist, komünist gibi sıfatlarla ananlar için kolay değil. Bundan dolayı yüz yıl önce doğrudan yapılan saldırı, şimdi biçim değiştirerek dolaylı şekilde yapılıyor; Ekim Devrimi'nin içeriğini boşaltarak, özünü karartarak...

ve siyasal temsilcilerine karşı kazanılmış zaferin doruğu olan Ekim Devrimi ile özdeşleştirilen sosyalizm, burjuva cumhuriyete yakışır mı?

Kapitalizmin cepheden reddi olan sosyalizm ancak, burjuvazinin siyasal iktidarının yıkılması, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi, kapitalistlerin mülklerine el konulmasından sonra inşa edilebilir. Dolayısıyla, anti-kapitalist/anti-emperyalist bir devrimle başlatılan sosyalist inşa süreci, hiçbir yönüyle burjuva cumhuriyete yakışmaz. Burjuva cumhuriyetin bazı ilerici adımlarını gerçek sonucuna götürür. Bununla birlikte sosyalizmin inşası ancak her cephede kapitalizme karşı militan bir sınıf mücadelesiyle ilerletilebilir.

Hal böyleyken sosyalizmi burjuva cumhuriyete yakıştırmak, ufku düzen sınırlarını aşamayan orta sınıf sosyalistlerinin fantezisi olabilir ancak.

ROJAVA'DA "DEVİRİM ZAMANI" MI?

Kürt siyasal hareketi ile onun bayrağı altında toplanan sol çevrelerin düzenlediği etkinliklerde, Ekim Devrimi ile "Rojava Devrimi" analogileri bile yapıldı. Ekim Devrimi'nin içeriğini boşaltıp, özünü karartma çabaları ifrata varıldı. Devrimin sınıfsal karakteri, ideolojik-programatik

çizgisi, özel mülkiyet ve sömürü düzeni karşısında aldığı tutum, anti-kapitalist ve anti-emperyalist niteliği yok sayılarak yapılan karşılaştırmalar subjektivizmin doruğu anlamına geliyordu.

"Ekim Devrimi, Rojava Devrimi gibidir", "Rojava'da Halk Devrimi", "Yüzyıldan Sonra Yeniden Doğuş" gibi söylemlerin öne çıkarıldığı etkinliklerde, hiçbir ortak özelliği bulunmayan iki olayı birbirine yaklaştırmak için sarfedilen özel çaba her türlü temelden yoksundur ve akıl dışıdır. İki olay arasındaki uçurum, Ekim Devrimi'nin temel nitelikleri yok sayılarak, "Rojava Devrimi"ne ise olmadık özellikler atfedilerek güya kapatılmaya çalışılıyor. Buna yönelik olarak kullanılan argümanlar bilimsel, tarihsel ve siyasal anlamdan yoksundur. Tümüyle keyfi ve subjektivizme dayalıdır.

Rojava'daki süreç trajik bir noktaya varmışken, PYD dünyanın en gerici, en kıyıcı, en saldırgan emperyalist gücü olan ABD'ye angaje olmuşken, "devrim zamanı"ndan söz etmek, hele de bunu Ekim Devrimi ile paralellik kurarak yapmak, marksist devrim teorisinin ve tarih anlayışının içinin boşaltılmasıdır.

Tüm bu tutumlarda Ekim Devrimi'nin mirasını yaşatıp ileriye taşıma, yeni Ekimler'e bu zengin deneyim ve birikimlerin

yol göstericiliğinde hazırlanma hedef ve çabasının en ufak bir izi yoktur.

EKİM DEVRİMİ'NİN GERÇEK ANLAMI

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi: Anti-kapitalist/anti-emperyalisttir; Marksizm'i Rusya koşullarına uyarlayan Leninizm'in ideolojik-programatik, politik-örgütsel çizgisinin esas alınmasıdır; işçi sınıfının Bolşevik Parti önderliğinde iktidarı ele geçirmesidir; sosyalist dünya devriminin ilk halkasıdır; emperyalist-kapitalist sisteme büyük bir meydan okuyuştur; üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet düzeninin yıkılmasıdır; kapitalistler ile büyük toprak sahiplerinin mülklerine el konulması, fabrikaların, işletmelerin, modern tarım çiftliklerinin, bankaların vb. kamu mülkiyeti haline getirilmesidir; insanın insan tarafından sömürsü, baskı ve ayrımcılığın ortadan kaldırılmasıdır; proletarya enternasyonalizmidir; halkların özgürlük, eşitlik, kardeşlik içinde yaşayabilecekleri yeni bir çağın, sosyalizm çağının kapılarının açılmasıdır...

Ekim Devrimi'nin bu temel nitelikleri savunulmadan onun büyük tarihsel mirasına samimiyetle sahip çıkılmaz ve günümüzün kurulu düzeni karşısında devrimci bir duruş sergilenemez.

Kimin için “güvenlik”?

Onların tüm “güvenlik önlemleri” kitleleri korku yoluyla kontrol altında tutmak ve ona hâlâ biat etmeyen kesimleri de ezmek üzerine kuruludur. Zira onlar açısından kendi güvenlikleri, ezdikleri ve sömürdükleri kesimlerin hareketsiz ve sessiz kalmaları ile mümkündür.

Geçtiğimiz günlerde Haziran Direnişi sırasında başından gaz fişegi ile vurulan ve aylarca yoğun bakımda kaldıktan sonra hayatını kaybeden Berkin Elvan'ın duruşması görüldü. Duruşma görülürken adliye çevresi adeta karakola çevrildi, duruşmaya gelenlere ince arama dayatıldı. Adliye girişine ancak birkaç arama noktasından geçilerek girilebilirken, mahkeme salonuna girişte de arama yapıldı. Duruşmaya Somalı aileler de destek için katılırken, anne Gülsüm Elvan duruşma bittiğinde yaptığı açıklamada “En son yapacağı tek bir şey, beni yıldırım için başıma bir kurşun sıkarak beni çocuğumun yanına göndermektir. Başka beni susturamaz, beni yıldırılmaz. Ben mücadelemi vereceğim, sonuna kadar da götüreceğim” diyerek tehditlerin, tacizlerin, ablukaların kendisini verdiği bu mücadeleden vazgeçemeyeceğini beyan etti.

Berkin Elvan'ın duruşmasında yaşananlar Somalı madencilerin davasında da, Suruç Katliamı davasında da, Nuriye ve Semih'in davalarında da yaşanıyor. Katlettiğiyle yetinmeyen devlet, hesap soranları da korkutmak, yıldırım ve sindirmek için tüm yaşam alanlarını karakola çeviriyor. Suruç'ta yaşamını yitirenlerin ailelerinin, Suruç gazilerinin evleri basılıyor, gözaltı ve tutuklama saldırısıyla karşılaşılıyorlar. Katliamda yaşamını yi-

tirenler için yapılan anmalara izin verilmiyor, duruşmaları polis ablukasında geçiyor. Nuriye ve Semih'in adına dahi tahammülü kalmayan devlet, direnişin merkezi olan Yüksel Caddesi'ne bir mobil karakol kurmuş durumda. Duruşmalarında ise devlet terörü hüküm sürüyor. Son duruşmaya katılım için 40 kişi sınırlaması getirilirken, duruşma esnasında adliyeyi polis işgal altında tutuyor.

Dava süreçlerinde böylesine “güvenlik önlemleri” alan sermaye devleti, bu katliamların ve cinayetlerin gerçekleşmemesi için hiçbir önlem almıyor. Tersine bu katillerin önünü açıyor, sırtını sıvazlıyor, katil sürülerine tetikçiliğini yaptırıyor. Suruç ve Ankara katliamlarında, canlı bomba istihbaratının geldiği, fakat devlet tarafından güvenlik önlemi alınmadığı biliniyor. Yaşanan bunca madenci katliamında devletin kaçak madenleri görmezden geldiği, kölece çalışma koşullarını çıkardığı yasalarla güvence altına aldığı biliniyor. Polislerin Hrant Dink'i katleden tetikçi Ogün Samast'la çektiği “hatıra fotoğrafı” hâlâ hafızalarda. Yine halklara kan kusturan IŞİD'ci çetelerin Türkiye'de birçok kez ihbar edildiği fakat bu ihbarların görmezden gelindiği biliniyor. Linç etmek için Kürt arayan faşist gruplar “milli hassasiyeti güçlü olan gençler”, emperyalistlerin maşası dinci

çeteler ise “birkaç öfkeli çocuk” oluyor.

Onların tüm “güvenlik önlemleri” kitleleri korku yoluyla kontrol altında tutmak ve ona hâlâ biat etmeyen kesimleri de ezmek üzerine kuruludur. Zira onlar açısından kendi güvenlikleri, ezdikleri ve sömürdükleri kesimlerin hareketsiz ve sessiz kalmaları ile mümkündür. Bir baskı ve zor aygıtı olan devlet mekanizması meclisinden yargısına, bürokrasiden kolluk güçlerine bu amaca uygun olarak örgütlenmiştir. Özellikle 1,5 yıldır devam eden OHAL'le birlikte iyiden iyiye keyfiyete dönen zorbalık uygulamaları, bir yandan devletin gerçek karakterini gözler önüne sererken diğer yandan da korkularını açığa vuruyor. Parlayacak bir kıvılcımdan o kadar korkuyorlar ki, fısıltı dahi çıkmasını istiyorlar. Fakat yaşanan tüm bu devlet terörüne karşı “Özgürlüğünden ve geleceğinden vazgeçmiyorum!” diyen gençler, “beni susturmak için başıma bir kurşun sıkması gerekir” diyen analar, hakları için mevzi direnişleri gerçekleştiren işçiler, gericiliğin koyu karanlığına karşı sokaklara çıkmaya devam eden kadınlar var. Bu yüzden adına “güvenlik önlemi” dedikleri saldırılarını arttırıyorlar. Artan bu saldırganlığa karşı yaşamın tüm alanlarında ses olmak, boyun eğmemek, direnişi büyütme gerekmektedir.

İstanbul'a 2 bin bekçi alınacak

Sermaye devletinin baskı ve denetimi arttırmak amacıyla devreye soktuğu “çarşı ve mahalle bekçiliği” yaygınlaştırılarak uygulamaya konuyor.

Son olarak, İstanbul Emniyet Müdürlüğü tarafından yapılan açıklamayla 2 bin tane daha “çarşı ve mahalle bekçisi” alınacağı duyuruldu.

“Kamu güvenliğinin sağlanmasında genel kolluk kuvvetlerimize yardımcı mahiyette aktif olarak görev yapması” amaçlandığı öne sürülen mahalle bekçiliğine başvuruların 24 Kasım'a kadar süreceği ve 2018'in Ocak ayında bekçilerin atamalarının yapılacağı belirtildi.

Malatya'da Alevilerin evleri işaretlendi

Malatya'da Cemal Gürsel Mahallesi'nde Alevilerin yaşadığı evlere çarpı işareti konuldu.

22 Kasım sabahı uyanan Aleviler 13 evin kapısına kırmızı spreyle boyayla çarpı işareti konulduğunu gördü.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Malatya Şube Başkanı Mehmet Topal da evleri işaretlenen aileleri ziyaret ederken “Dün akşam Alevilerin çoğunluklu olarak yaşadığı Cemal Gürsel Mahallesi'nde 13 evimiz kimliği belirsiz kişiler tarafından işaretlendi” açıklaması yaptı.

Bu durumun olası saldırı tehdidi anlamına geldiğine işaret eden Topal, ancak kimsenin Alevileri istediği kalıba sokamayacağını, kendi inanç ve kültürlerini yaşamaya devam edeceklerini ifade etti.

Adıyaman'da 1 ay eylem yaşağı

Adıyaman Valiliği, “terör” baha-nesiyle bir ay boyunca ildeki bütün eylem ve etkinlikleri yasakladı. Valilikten yapılan açıklamada yasağa gerekçe olarak “terör örgütlerinin hak ve özgürlükleri istismar etmesi” öne sürüldü.

20 Kasım-19 Aralık arasında, 48 saat önceden izin alınmadan ve valilikçe belirlenen yerler dışında basın açıklaması yapılamayacağı söylendi.

Sınıfın devrimci geleceği ve mesleki eğitim

O. Ekim

Sermaye, mesleki eğitim alanında kapsamlı hedefler ve bu hedefler ile bütünlük oluşturan pratik adımlarla ucuz, nitelikli, kalifiye emek ordusu yaratıyor. Mesleki eğitim alanı sermayenin gelişimi ve ihtiyaçları ekseninde kısa, orta ve uzun vadeli projelerinde önemli bir başlığı ifade ediyor. Kapitalizmin kendini yeni dönemin ihtiyaçları üzerinden üretebileceği öncelikli alanlar arasında görülüyor.

Mesleki eğitimin içeriği, sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillendiriliyor. Üretim alanlarının, iş kollarının giderek tek tek fabrikaların bugün ve gelecek açısından ihtiyaç duyduğu iş gücünün yetiştirileceği temel alan olarak konumlandırılıyor. Mesleki eğitim alanının genel eğitim alanlarına göre ağırlığının artırılması çabaları, bu kapsamda hayata geçirilen bir dizi uygulama, bu uygulamaların giderek bir süreklilik kazanması süreci devam ediyor. Mesleki eğitim alanında yaşanan dönüşüm sürecinin hızı, sermayenin bu alanlara biçtiği önemin göstergesi durumunda.

Bu dönüşüm sürecine, mesleki eğitimin bir bütün olarak üretim sürecine tam entegrasyonu çabaları ekleniyor. Okulların sanayi havzalarına taşınmasının veya buralarda açılmasının yanı sıra, okullarda eğitim sürecinin bir parçası olması gereken atölyeler yine üretim sürecinin bir parçası haline getiriliyor. Atölye derslerinin ağırlığı artırılıyor, okullar giderek milyonlarca liralık ciro yapan işletmelere dönüştürülüyor. Mesleki eğitim öğrencileri bu üretimi gerçekleştiren iş gücü olarak güya "eğitimden" geçiriliyorlar. Staj olarak gündeme gelen ve eğitim

sürecinin son halkası olması gereken dönem ise fabrikalarda yine üretimin temel bileşeni haline getirilen, artı-değer sömürsünü katmerleştiren bir dönem olarak hayat buluyor.

Daha mesleki eğitim alanında kapitalist üretim sürecinin parçası haline getirilen, ihtiyaç duyulan temelde yetiştirilen, bilinçleri, algıları sermaye düzeninin etkisiyle kuşatılmaya çalışılan, giderek fabrikaların temel iş gücü haline getirilen bir kitleyle karşı karşıyayız.

Mesleki eğitime biçilen bu misyon ve hedefler, sınıf mücadelesinin bugünü ve geleceği açısından temel bir gündem olarak önümüzde duruyor. Mesleki eğitim alanının tüm süreçleri, bu süreçlerin üretim ile organik bütünlüğü, bugün dahi temel birçok fabrikada önemli sayı-

da bir işçi kitlesini oluşturan meslek lisesi mezunları gerçeği, sınıf mücadelesi açısından bu alanların kapsamlı bir tartışmaya konu edilmesini, dahası pratik bir yönelimle gündeme alınmasını zorunlu kılıyor.

Sermaye düzeni mesleki eğitim alanını yeni işçi kuşaklarının yetiştirileceği alanlar olarak kurgularken, buna sadece gelişen üretim tekniklerinin ihtiyacına göre kendini konumlandırabilecek ucuz, nitelikli, kalifiye eleman yetiştirmek üzerinden bakmıyor. Adımlarını ve hedeflerini aynı zamanda çok yönlü bir ideolojik, politik ve kültürel kuşatmayla şekillendirdiği, uysal, itaatkar işçiler yaratma hedefiyle bütünlüklü atıyor. Sınıfın genç kuşaklarının bilincini dumura uğratacak,

gerici-şoven önyargılarla sersemletecek bir hat izliyor. Kapitalizmin değer yargılarını, yaşam algısını tek gerçeklik olarak sunuyor. Mesleki eğitimin bütün bir yönünü üretim nesnesi haline getirilmiş bireyler yetiştirme ihtiyacı oluşturuyor. Bu gerçeklik, bu alanlarda sermayenin kuşatmasını kırarak, sınıfın genç unsurlarının bakışını, bilincini geliştirmeye çalışacak bir müdahalenin önemini gösteriyor. Hem güncel planda hem de gelecek açısından sınıf mücadelesine daha mesleki eğitim alanında kazanılacak güçlerin yaratacağı dinamizm çok şey katacaktır.

Bugün birçok temel fabrikada meslek lisesi mezunları önemli bir oranı teşkil ediyor. Zaten birçok fabrika uzun bir dönemdir işçi alımlarında meslek lisesi diplomasını şart koşuyor. Bunun giderek daha genel bir uygulama olduğunu güncel pratik örneklerden biliyoruz. Fabrikalarda bulunan bu iş gücü sınıf mücadelesinin gelişimi açısından temel bir yerde duruyor. Temel fabrikalarda bulunan meslek lisesi mezunu genç işçilerin mücadele süreçlerinde en hareketli ve dinamik öğeler olarak öne çıktığını yaşanan deneyimler gösteriyor. 2015 yılında metal iş kolundaki kitlesel eylemlilik süreci, günlere yayılan bu direniş, dinamizmini genç işçilerden alıyordu. Dinamizmi kadar sürecin seyri yine genç işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyiyle doğrudan bağlantılı olarak ilerledi.

Bu somut deneyim genç işçileri kazanma, sınıf mücadelesinin ihtiyaçları üzerinden konumlandırma ve bu konuda bilinç ve örgütlülük ekseninde kat edecekleri mesafenin stratejik önemini gösteriyor. Bu kapsamda mesleki eğitim

Nurol Teknoloji'den bir stajyer deneyimi

Nurol Teknoloji'de staj yaptığım sırada, orada çalışan işçilerin ve özellikle taşeron işçilerin haklarının yendiğine şahit oldum. Stajyer olarak çalıştığım dönemde ağır koşullarda çalışmamıza rağmen yemekler dahi düzenli değildi. Ayrıca yemekler yetersiz bir düzeydeydi.

Staj yaptığım bu şirket ileri teknoloji ile toz metalürjisi yoluyla savunma sanayisi için zırh üretmektedir. Araç zırhlama ve insan zırhı gibi malzemeler üretilmektedir. Düşük maaş ve kötü çalışma koşullarına maruz kalıyorduk. Nurol Teknoloji'de çalışan tüm işçilere ve biz stajyerlere düzensiz mesai daya-

lıyordu. Fazla mesai ücretleri de tam yatırılmıyordu. Bir sonraki aylara bırakılıyordu. Servis ve ulaşım gibi sorunlardan tüm işçiler olarak rahatsızdık. Birçok sorunla yüz yüzedik.

Nurol'da işçilerin ve stajyerlerin köle çalışma koşullarına karşı huzursuz olduğunu ve sorunlara karşı çıkış yolu aradıklarını gözlemledim. Bunların dışında fabrikada çalışan temizlik işçileri de benzer sorunlarla yüz yüzediler.

Sorunların çözümünün fabrikada çalışan işçilerin ve stajyerlerin örgütlülüğünden geçtiğini oradaki çalışanlarla konuşurken, patron yalakaları stajımı yakmakla tehdit etti. Staj deneyimi

boyunca, fabrikadaki işçilerle aynı işi yapmamıza rağmen ücretlerin resmi rakamların bile altında verildiğini, biz stajyerlere köle gibi davranıldığını ve patronların staj adı altında üretim ihtiyaçlarının bir kısmını stajyerlerden karşıladıklarını yakından gördüm.

Biz stajyerler işçi olduğumuzun, bizlere başka bir gelecek sunmadıklarının farkına varmalıyız. Nasıl ki fabrikada işçilerin yaşadığı sorunlarla karşılaşırıyorsa, biz de bu sorunlara karşı işçilerle birlikte mücadele etmeliyiz. Stajyer arkadaşlarımızı bu sorunlara karşı okulda ve fabrikada birlik olmaya çağırmalıyız.

KOCAELİ'DEN BİR STAJYER ÖĞRENCİ

alanından başlayarak sistematik bir yönelimin önemine işaret ediyor.

Sınıf mücadelesinde sektörel olduğu kadar, tek tek fabrikalarda yaşanan somut süreçlere somut politikalar geliştirebilmek, ihtiyaca yanıt üretebilen refleksler verebilmek, bu konuda alınacak mesafe ve işçilerin somut sorunları ekseninde girişeceği mücadele süreçleri sınıf bilinci ve örgütlülüğünün gelişimi açısından kritik bir önem taşıyor. İş kolu ölçeğinde veya tek tek fabrika zeminlerinde yaşanan somut süreçlere somut politikalar üretebilmek, giderek sayıları artan stajyerleri, bu kapsamda genç işçileri gözetken ve kapsayan bir içerik taşımak zorundadır. Tersinden onların güç, enerji ve gelişimi ekseninde alınacak mesafeyi temel bir dayanak noktası olarak görmek, yaratılacak birikim ile sınıfın diğer bileşenlerine daha güçlü bir zemin sunmak anlamına gelecektir.

Sermayenin mesleki eğitim alanında attığı adımların sonuçlarıyla sınıf zemininde gündelik olarak daha sık karşılaştığımız bir dönemi yaşıyoruz. Hemen tüm fabrikalarda artık stajyer işçiler temel bir yer tutuyor, buna uygun bir planlamanın konusu haline getiriliyorlar. Bu durum özellikle metal iş kolunda daha büyük ölçekli fabrikalarda yüzlerle ifade edilen sayılara ulaşmış bulunuyor. Bu fabrikalarda gündeme gelen her süreç, ister istemez stajyerleri de kapsamak, onların enerjisinden faydalanmak zorunda. Bu sendikalaşma süreci olabilir, somut ekonomik-sosyal sorunlar alanı olabilir. Stajyerlerin genelliği içinde bu sorun alanlarının bir parçası olmasının yanı sıra, özgünlüklerinden gelen yanları da önemli bir noktada duruyor. Bunları bulup çıkartmak, hedefli bir yönelimin parçası haline getirmek gözetilmesi gereken temel bir başlık olabilmelidir.

Stratejik fabrikaların iş kolu ve buradan hareketle genel sınıf mücadelesi açısından tuttuğu yeri yine yaşanan mücadele süreçlerinden gördük. Buraların sınıf mücadelesinin kaleleri haline getirilmesi, genel sınıf mücadelesinin gücünü, etkileşimini ve kazanımını güvenceleyebilecek bir mahiyet taşıyor. Stratejik fabrikalara ulaşma, sınıfın öncü-devrimci potansiyelini açığa çıkartma, bu fabrikaların mücadele merkezleri haline getirilmesi hem uzun soluklu, hedefli, sistematik bir çabanın hem de mesleki eğitim alanına bütünlüklü bir yaklaşım ile bu çabanın güvencelebilmesi ihtiyacını dayatıyor. Bugünden mesleki eğitim alanında yaratılacak birikim yarın bu fabrikaların işçileri olacak gençliği hedefli bir çalışma gündemine yönlendirebilmek anlamına gelecek, tersinden fabrikalarda stajyerleri de kapsayacak bütünsel bir yaklaşım, mesleki eğitim alanına ulaşmayı, buradan da sınıf mücadelesi açısından bir kanal yaratmayı sağlayacaktır.

Sınıf kitleleri hedefinde oldukları kapsamlı saldırı dalgası karşısında yeni bir çıkışa ihtiyaç duyuyor. Bugün henüz

lokal düzeyde de olsa var olan tepkiler, örgütlenme ve mücadele örnekleri ise mücadele bakışı olarak bir sınırlılığı ifade ediyor. Olduğu kadarıyla ileriye çıkışlar ya gerici önyargıların duvarına ya sermaye düzeninin kuşatmasına ya da sendikal bürokrasinin ihanetine çakılıp kalıyor. Bu ise bir bütün olarak mücadele anlayışı, bu anlayışı inşa edecek örgütlülüğü yeni ve ihtiyaca yanıt üretebilecek bir potansiyelle birlikte var etme sorununu gündemimize getiriyor. Yeni bir mücadele sınıfın öncü-devrimci güçlerinin açığa çıkartılması, yan yana getirilip örgütlenmesi, bunun fabrika zeminlerinde ete kemiğe büründürülmesi, buradan giderek sınıf bilinci ve örgütlülüğünün gelişimi konusunda alınacak mesafeye bağlı. Her şeyden önce bu hedef ile sistematik bir yönelim ve süreç sorunudur. Bugünden yarına bu temelde yaşanacak gelişme yine mesleki eğitim alanından başlayarak sınıfa, sınıfın genç güçlerine devrimci müdahale, hedefleri, pratik yönelimi bu ekseninde bütünleyebilme sorunudur.

Mesleki eğitim alanında yaşanan dönüşüm süreci, sermayenin bir bütün olarak sınıfa dayattığı saldırı sürecinin bir parçasıdır aynı zamanda. İşçi sınıfının karşısına çıkartılan esnek, kuralsız, güvencesiz çalışma koşulları, düşük ücretler, sosyal hakların tırpanlanması vb. olarak sıralanacak kapsamlı sorunlar, mesleki eğitimin de temel bir parçası olduğu ucuz, nitelikli, kalifiye iş gücü ordusunun varlığı koşullarında uygulanabilecek elverişli koşullara kavuşturulmaya çalışılıyor. Emegın korunması mücadelesi açısından da önemli bir yerde duran bu süreç, fabrikalarda sıklıkla karşılaşılan "kullan-at işçiliğın" sermaye tarafından sağlıyor, esnek ve kuralsız çalışma koşulları için elverişli ortamı yaratıyor. Mesleki eğitim aracılığıyla "eğitimden geçirilmiş" milyonlarca işçinin varlığı fabrikaların sürekli bir biçimde yenilenmesini sağladığı gibi, çalışan işçilerin "işsizlik" basıncı nedeniyle hareket edememesine, giderek kuru sefalet ücreti karşılığında çalışmaya razı olmalarına yol açıyor vb...

Yukarıda öne çıkan yanlarıyla özetlemeye çalıştığımız mesleki eğitim ve bu alandaki dönüşüm, sermayenin hedefleriyle bütünlüklü düşünüldüğünde sınıf mücadelesinin geleceğini doğrudan etkileyecek, biçimlendirecek bir zeminde duruyor. Toplumsal yaşamda hemen her sorunun temel ve kalıcı çözümü işçi sınıfının devrimci bir zeminde kendini ortaya koyabilmesi, toplumsal yaşamda devrimci bir taraf olarak çıkabilmesiyle olanaklı. Devrimci bir sınıf hareketini geliştirebilmek bunun olanaklı olduğu üretim alanlarını, bu alanların iş gücü ihtiyacını karşılayan mesleki eğitim alanını bir bütün olarak düşünmek, sorun alanlarını, taleplerini tartışmak, somut mücadele gündemleri olarak işletmekle olanaklı.

Türkiye'de haklar kullanılmadığı sürece var!

İşçiler sömürü ve kölelik koşullarına karşı emeklerini korumak için sendikacı olma haklarını kullandıkça, sermayenin tahammülsüzlüğü de artıyor. Son dönemde bunun örneklerini sıklıkla görüyoruz. İşçiler sendikalara üye oldukları için işten atma saldırıları ile karşılaşılıyor. Yakın dönemde Kocaeli'de bulunan 80 Posco Assan işçisi, Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için işten atıldılar. Yine Çerkezköy'de ADKOTÜRK fabrikasında sendikalaştıkları için 14 işçi işten atıldı. MEFA'da işçiler Türk Metal Sendikası'na üye oldular, 100'den fazla işçi atıldı. Geçtiğimiz ay ise Konya'da Pakplast fabrikasında Petrol-İş'e üye oldukları için 34 işçinin işten atılmıştı. Sadece 2016 yılında, Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için 868 işçinin işten atıldığı belirtilmektedir.

Patronlar daha fazla kazanmak için işçilerin emegini korumaya yönelik taleplerine ve örgütlenmesine düşmanca yaklaşıyorlar. Sermaye örgütlü işçilerden sınıfsal bir refleksle korkuyor, tam da bu nedenle saldırıyor. Devlet de sermayenin hizmetinde bir aygıt olduğu için, gerek hukuki gerekse kolluk gücüyle işçilerin karşısında yer alıyor. Sermayenin istekleri doğrultusunda grevlerin yasaklandığı bir ülke gerçekliğinde, işçilerin sendika hakkının yasalar üzerinden korunması zaten mümkün değildir.

Kuşkusuz işçi sınıfının mücadele tarihinin ve birikiminin sonucunda hukuki zeminde elde ettiği kazanılmış hakları vardır, sendika hakkı da bunlardan biridir. İşçilerin sendikaya üye olma hakkı, sadece anayasada değil, Türkiye'nin imzaladığı uluslararası sözleşmelerde yer almaktadır ve sendikal hakkın

kullanılmasının engellenmesi Türk Ceza Kanunu'nda suç olarak tanımlanarak cezai yaptırımı vardır. Ancak fiiliyatta patronlar buna "direnmekte"dir. Çoğu durumda işçilerin sendika haklarını tanımamakta, istifaya zorlamakta ya da örneklerden görüldüğü üzere işten atma saldırısını devreye sokmaktadır. Mücadele hukuki süreçle sınırlandırıldığında bilmektedirler ki, uzun süren mahkeme süreçleriyle bu davalar yargı bürokrasisinin yollarında sürünmektedir. İşçiler tazminatlarını alsalar da sendikal mücadeleye ve örgütlülük sekteye uğramaktadır. Hukuksal mücadelenin sınırları oldukça dar olmasına rağmen, sendikal bürokrasinin "çalışma barışı" safatasıyla başvurduğu tek yolun bu olması ise, sermayenin işine gelen bir başka avantajdır.

Ayrıca son dönemde çalışma yaşamına getirilen kiralık işçilik, özel istihdam büroları gibi uygulamalarla sendikal örgütlenmenin giderek zorlaştırıldığını da eklemek gerekir.

Ancak tüm bunlara rağmen işçi sınıfı örgütlenmek dışında bir yolu olmadığı farkında olarak, bu yolu tutmaktadır ve tutmaya devam edecektir. OHAL döneminde işçilerin hak arama eylemlerine ve sendikal örgütlenme girişimlerine devam etmesi de bunu bir kez daha göstermektedir.

Sınıfın örgütlenme ihtiyacına yanıt verilmesi ve buna öncülük edilmesi gerekmektedir. Bunun için devrimci sınıf sendikacılığını ilke edinmek, fabrikalarda taban inisiyatiflerini güçlendirmek, fiili meşru mücadeleyi büyütme gereklidir.

MESS Grup Sözleşme sürecinde durum ve görevlerimiz

Emek ile sermayenin özel bir karşılaşması olan MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci devam ediyor. Halihazırda görüşmelerde 5. oturumlar geride kaldı. Bu haliyle görüntü önceki dönemlerden pek farklı olmayan bir rutinde ilerliyor. Fakat Metal Fırtına'nın arkasından gelen ilk grup sözleşmesi olması nedeniyle süreç gerilimli ve pek çok ihtimali barındırıyor. Özellikle sermaye ve uşakları cephesinden süreç büyük bir hassasiyetle, planlı ve programlı götürülüyor.

Güncel veriler ışığında mevcut tabloya baktığımızda gördüğümüz şudur:

MESS: TAVİZ YOK!

Sürecin başında metal işçilerinin büyük bölümünde 2017 Grup Sözleşmesi konusunda belirgin bir iyimserlik söz konusuydu. Bu biraz da Metal Fırtına'dan sonra MESS ve ortaklarının işçinin öfkesini bastırmak ve düzeni yeniden kurmak için tavizkar bir tutum içerisinde olacağı yönündeki bir beklentiye dayanıyordu. Fakat sürecin daha ilk aşamasında görüldü ki MESS, metal işçisinin öfkesi ve olası hareketlenmesi karşısında tavizler vermek yerine mevcut kölelik şartlarını daha da derinleştirecek saldırgan bir yaklaşım içerisinde. Zaten bu tavrını daha taslakların oluşturulma sürecinden başlayarak yapılan işçi kıyımlarıyla da gösterdi. Bosch'ta, Delphi'de ve daha bir dizi fabrikada gerçekleşen kıyımlar özellikle sözleşme sürecinde "sorun çıkarabileceği" düşünülen işçileri hedefledi. Sembolik anlamlar taşıyan bu darbeler yoluyla metal işçisine dişini gösteren MESS, satışın önünü düzleyecek adımları daha ilk aşamada aTürk Metala yoluna gitti.

Sözleşme sürecinin ilk oturumlarından itibaren sendikalar tarafından yapılan kuru açıklamaların ötesinde gelen bilgilere göre, bu tutumunu güçlü bir şekilde ortaya koydu. Buna göre MESS, mevcut ücret ve çalışma koşullarında iyileştirme bir yana "Çin çalışma rejimi"nden açıkça söz ederek ücret düzeyinin yüksekliğinden dem vurdu. "Rekabet gücünün sürdürülmesi" için mevcut ücret seviyesinin daha da aşağı çekilmesini istedi. Ayrıca 2014 sözleşmesinde geçirilen ve Metal Fırtına'nın en önemli sebeplerinden olan üç yıllık sözleşme konusunda da ısrar gösterdi. Oysa Türk Metal de dahil hemen tüm sendikalar sözleşmenin bu kez iki yıl üzerinden yapılacağı konusunda kesin ifadeler kullanıyorlardı.

MESS'in taviz vermek yerine katı bir

Kazanmak için metal işçisinin kendi gücüne ve birliğine güvenmekten başka şansı yok. MESS-AKP-Türk Metal işbirliğine karşı koymak, bu sınıf işbirliği cephesine teslim olmuş Birleşik Metal-İş yönetimini aşmak tümüyle tabandan yükselen bir birleşik harekete bağlıdır.

tutumla metal işçisinin karşısına çıkması, böylece de metal işçisini gerecek ve hareketlendirecek bir tutum takınması şaşırtıcı değildir. Çünkü metal patronları ucuz iş gücüne dayalı bu çalışma rejiminden öyle kolay kolay vazgeçmezler. Tersine kâr oranlarını yükseltmek ve korumak için hep daha fazlasını istemek zorunluluğunu duyuyorlar. Sert bir sınıf mücadelesi olmadan, bu rejimi bir parça esnetecek bir geri adım mümkün değildir.

MESS, SERMAYE VE İKTİDAR METAL İŞÇİSİNE KARŞI BİRLEŞTİ!

MESS cephesinden belirtilmesi gereken diğer bir nokta ise, MESS'in bu süreci basitçe bir toplu sözleşme süreci olmanın ötesinde, emek ile sermayenin karşı karşıya geldiği sınıf mücadelesinin özel bir konusu olarak görmesidir. Yani MESS bu mücadeleyi kendi adına doğru bir şekilde, tam bir sınıf bilinciyle ve çıkarlarına uygun değerlendirmekte ve buna uygun davranmaya çalışmaktadır. Nitekim MESS Genel Başkanı sözleşme görüşmelerinin ilk oturumunda yaptığı konuşmada tam da bu gerçeği vurgulamaktaydı. Konuşmasında "Sorumluluğumuz sadece kendimize karşı değil bütün iş kolları içindir aynı zamanda" diyordu. Yani biz sadece kendimiz için değil bütün

sermaye için mücadele ediyoruz demeye getiriyordu. Zira MESS Grup Sözleşmesi hem ücretler, sosyal haklar ve diğer koşullar bakımından diğer sözleşmeleri etkileyecek bir ölçü işlevi görür hem de sınıf mücadelesinin seyri bakımından özel bir rol oynar. Bu nedenle işçi sınıfının olduğu kadar bütün bir sermaye sınıfının gözü kulağı da bu sözleşme üzerindedir. İşte MESS bu nedenle işini son derece ciddiye almakta, gerçek bir sınıf kavgasına göre konumlanmakta ve hazırlığını buna göre yapmaktadır.

Bu noktada sermaye devleti tarafından asla yalnız bırakılmıyor. MESS yönetimi daha sürecin en başından itibaren AKP iktidarıyla yakın bir diyalog ve işbirliği içerisinde olmaya özen gösteriyor. Gizli görüşme ve işbirliği zeminleri dışında sık sık yapılan Ankara çıkarmaları ile birlikte metal işçisinin teslim alınması ve satışa boyun eğdirilmesi, olası mücadele eğilimlerinin en baştan ezilmesi ile birlikte yine olası bir grevin engellenmesi konusunda şimdiden bir hareket planına sahip olduklarına kuşku yok.

Gelen bilgiler de bu gerçeği teyit eTürk Metalektedir. MESS ile yakın çalışan Türk Metal'in hain bürokratları şimdiden grev yapmanın OHAL nedeniyle mümkün olmadığını, zaten Tayyip Erdoğan'ın bizzat süreçle ilgilendiğini ve uza-

Türk Metaladan bu sürecin bitirilmesini istediğini dillendirmektedirler.

Yani bu süreçte metal işçisinin karşısında MESS-sermaye-AKP'nin açık bir işbirliği vardır. Bu sınıf işbirliği cephesi, metal işçisini yenmek için tüm güç ve silahlarını sonuna kadar kullanmaktan kaçınmayacaktır. AKP şefi Erdoğan kendi siyasal geleceği açısından da, daha önce açıkça beyan ettiği üzere, OHAL silahını emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin hizmetinde kullanmakta tereddüt eTürk Metaleyecektir.

TÜRK METAL BİLDİĞİMİZ GİBİ!

Sendikalar cephesinde ise durumda özel bir yenilik yok. MESS'in aparatı olarak çalışan Türk Metal ağaları, metal işçisinin karşısında, doğrudan işçi düşmanı cepheye yer alıyor. Bunun için daha toplu sözleşme sürecinin en başında "tarih yazacağız" diye atıp tutan bu şebeke, halihazırda bu tür iddialı boş lafları bir yana iTürk Metal işçisini gözüküyor. "Güzel bir sözleşme olacak!" laflarının yerine artık "Dönem kötü, ülke koşulları belli, OHAL var, bu koşullarda iyi bir sözleşme beklemeyin" demeye başladılar bile. Böylece metal işçisinin yüksek beklentilerini törpülemeye, en aza boyun eğdirerek satışa teslim olmalarını sağlamaya çalışıyorlar.

Neyin ne olduğu konusunda Türk Me-

tal şefleri bir bilince ve yılların deneyimine sahipler. Yalancılık ve düzenbazlık hamlarında var. En son Oyak Renault'da yetkiyi almaları kesinleştikten sonra bu iddialı lafları bir yana bırakmışlardı. Taslakları bir parça metal işçisinin basıncıyla yükselTürk Metaleye çalışsalar da, beklentileri karşılayacak bir taslakla dahi çıkmadılar. Yapılan büyük kıyımlar nedeniyle eski işçilerin sayısının düşmesiyle birlikte "kıdem zammı" ve kademeli zam yöntemiyle gözleri boyayarak metal işçisini aldaTürk Metala yoluna başvurdular, başarılı da oldular. Metal işçisi beklentilerine yanıt vermemekle birlikte istenen zam oranlarını sineye çekebildi. Ancak masadan çıkacak sonuç bunun da oldukça gerisinde olduğu ölçüde Türk Metal beklentileri daha da düşürmek için kol-ları sıvamış oldu.

Elbette önceki toplu sözleşme süreçlerinde olduğu gibi satış dosdoğru bir yoldan olmayacak. Bir dizi danışıklı dövüş ile bir arada metal işçisinin korkularını büyüTürk Metalek için sopa da sallayacaklar (işten aTürk Metala tehdidi örneğin), ölümü de gösterecekler. Halihazırda zaten metal işçisi adına talep eden, saldıran bir konumdan vazgeçip MESS karşısında savunmaya geçmiş oldular. Fabrikalarda da metal işçisini aynı pozisyona düşürmeye çalışıyorlar. Daha önceki toplusözleşme süreçlerinde de bu oyun çokça görüldü.. OHAL vb. argümanlarla birlikte bir dizi oyun daha şimdiden görülebileceği gibi hazırdır. MESS-Türk Metal işbirliğiyle hazırlanmış senaryolar birer birer sahneye sürülecektir.

BİRLEŞİK METAL-İŞ CEPHESİNDE BAŞTAN TESLİMİYET!

Birleşik Metal-İş yönetiminin bu dönemdeki tavrını ise tek kelimeyle "baştan teslimiyet" olarak adlandırmak gerek. Öyle ki, önceki dönemlerde sergilediği "mücadeleci" görüntüsünü ve "işbirlikçi sendikacılık düzenini yıkmak" iddiasını artık tümüyle bir yana bırakmıştır.

2010-12 toplu sözleşmesinde MESS-Türk Metal'in satış sözleşmesine imza aTürk Metalamak adına ilk büyük iddia ve çıkış iradesi gösterilmişti. "Ek protokoller"le sonuçlansa da, süreç eylemlerle geliştirilmiş ve kısa süreli grevlere gidilmişti.

2012-14 sözleşme döneminde yine süreç boyunca eylemler yapılmakla birlikte, Bosch'a rağmen Birleşik Metal-İş yöneticileri MESS-Türk Metal'in yaptığı sözleşmeyi "bizim sayemizde" diyerek imzalamışlardı. Böylece önceki sözleşme sürecinin kazanımlarına dayanarak satış ortaklığı meşrulaştırmışlardı.

2014-17 sürecinde ise, süreci eylesizliğe mahkum edip satış sözleşmesinin fotokopisine imza aTürk Metala hazırlanırken, tabandan yükselen basınçla grev yoluna giTürk Metalek zorunda kalmıştı. Birkaç gün içerisinde gelen grev yasağıyla birlikte teslimiyet bayra-

ğını çekmiş, fakat tabandan yükselen ve yönetimin iradesini çiğneyen çıkışlar yaşanmıştı. Tabanın bu kararlılığı ve yer yer yönetimi aşan iradesi sayesinde MESS içerisinde kopuşlar olmuş ve bazı fabrikalarda "ek protokoller" yapılabilmışti. Fakat bu sözleşme süreci Birleşik Metal-İş yönetiminin yaşadığı yozlaşma ve teslimiyetin derinleştiğini, Türk Metal ile benzer çizgiye doğru yol aldığını apaçık göstermişti.

Sonrasında yaşanan Metal Fırtına'ya rağmen Birleşik Metal-İş yönetiminin derinleştiği teslimiyet çizgisi ve yabancılaşmayı EMİS süreci bir kez daha doğruladı. Bu toplu sözleşme sürecinde farklı bir taslak ortaya çıkarma iradesini dahi gösteremezken, sendika içerisinde mücadeleci odakları ve güçleri tasfiye eTürk Metalek için Türk Metalvari yöntemlere başvurulabili.

Birleşik Metal-İş yönetiminin MESS-Türk Metal işbirlikçi sendikal düzenini yıkmak iddiası artık sözde bile kalmamıştır. Baştan teslim olmuşlardı.

Tabanda da ciddi bir moralsizlik ve irade kırılması söz konusudur. Yönetime karşı güvenini yitiren mücadeleci güçler, olası bir teslimiyeti ve satış ortaklığı bozabilirler mi göreceğiz. Fakat bugünkü koşullarda bu güçlerin büyük bölümünün gündemi MESS sözleşmesinden çok yönetimi tasfiye girişimleridir.

Bir ağalık şebekesine dönüşen Birleşik Metal-İş yönetimini etkisizleştirmek ancak inisiyatifi eline alacak sağlıklı bir taban hareketi geliştirilerek başarılabilir. Bu cephede günün en önemli görevlerinden biri budur.

NE YAPMALI?

Bu tabloda kazanmak için metal işçisinin kendi gücüne ve birliğine güvenmekten başka şansı yok. MESS-AKP-Türk Metal işbirliğine karşı koymak, bu sınıf işbirliği cephesine teslim olmuş Birleşik Metal-İş yönetimini aşmak tümüyle tabandan yükselen bir birleşik harekete bağlıdır. Metal Fırtına'da olduğu gibi metal işçisinin tabandan kenetlenmesine,

devrimci metal işçileriyle omuz omuza yürümesine, onların öncülüğü ile yol yürümeyi başarıp başaramayacağına bağlıdır.

Bu gerçeği akılda bulundurarak metal işçileri ve öncülerini cephesinden günün görevlerini başlıklar halinde sıralayalım:

1. Beklemeye son verilmeli, mücadelelenin ciddiyetine uygun bir bilinçle planlı ve organize bir hazırlığa acilen başlanmalıdır.

2. Bu sürecin basit bir toplu sözleşme süreci olmanın ötesinde sert bir sınıf mücadelesi olduğu, karşımızda MESS-AKP-sendika ağaları işbirliğinin bulunduğu gerçeğini kavramalıyız. Bu cepheyi etkisizleştirecek bir mücadele yürütTürk Metaleye hazır olmalıyız.

3. Bu mücadelede rehberimiz, tüm eksiklikleri ve yetersizlikleriyle birlikte (ki bu deneyimden hakıyla yararlanılırsa büyük bir olanaktır) Metal Fırtına'dır. Metal Fırtınada olduğu gibi gücümüzü haklılığımızdan ve mücadelemizin meşruluğundan alarak davranabilmeliyiz. Karşımızdaki sınıf işbirliğini dağıTürk Metalak istiyorsak, topyekûn hareket eTürk Metaleliyiz. Ve sonuna kadar gidebilme-ye, zamanı geldiğinde şalteri indirmeye şimdiden hazırlanmalıyız. Bu demektir ki, "bekle görcülükten" çıkıp bugünden olası tüm oyun ve manevraları hesaba katarak net bir mücadele hattı oluşturmalıyız. Örneğin "satış olduğunda ne yapacağız?" gibi temel sorunlar üzerine düşünerek net cevaplar oluşturmalıyız.

Önceki deneyimler de gösteriyor ki, satış olduğunda sendika ağalarını ezip geçmek ve satış sözleşmesini çöpe atarak taleplerimizi karşılayacak bir sözleşmenin imzalanması talebine bağlı olarak şalteri indirmek tutulması gereken tek yoldur.

4. Karşımızdaki cepheyi etkisizleştirmek, mücadeleyi kazanıncaya dek sürdürebilmek için, Metal Fırtına'da olduğu gibi mücadeleyi organize ve koordine eTürk Metalek üzere fabrikalarda kurullarımızı-komitelerimizi, fabrikalar arasında da ortak hareketi sağlayacak

platformları kurmalıyız. Bunları yaparken Metal Fırtına'da yaptığımız hatalara düşmemeli, bu kurullardaki yalpalamaların ve olası ihanetlerin önünü alacak önlemler almalı, fabrikalar arası bölünme ve parçalanmaların ortaya çıkmasına izin vermemeliyiz. Elbette başka fabrikalar harekete geçmediği durumda yığınlığa düşmemeli, mücadelede önde giTürk Metale, sorumluluk alma iradesini göstermeliyiz.

5. MESS ve sendika ağaları cephesinden bizi savunmaya zorlayan, umutlarımızı kırmaya çalışan, beklentilerimizi düşürmeye çalışan oyunlarına karşı uyanık olmalıyız. Savunma değil, öncelikle talep eden konumda olmalıyız, onların bizi kandırmalarına izin vermemeli, gösterdikleri sopaları kırarak bir bilinçle davranmalıyız. UnuTürk Metalamalıyız ki, sağlam bir birlik ve mücadele iradesiyle kazanabiliriz.

6. MESS ve ortaklarının öne sürdüğü hamlelere karşılık olarak, zorlaşan hayat şartlarını dikkate alarak, "taslaklar günün koşullarına göre revize edilmeli!" talebini öne sürmeliyiz.

7. Karşımızda sadece MESS'in değil aynı zamanda AKP iktidarının ve onun OHAL sopasının olduğunu unuTürk Metalamalı, mücadelemizin hedefine bu işbirliğini de koyabilmeliyiz. OHAL ve grev yasalarına karşı taleplerimizi ve tepkimizi şimdiden gösterebilmeliyiz.

8. Mücadelemiz sırasında sınıf düşmanlarımızın en büyük silahı işçi kıyımları olacaktır. Bu durumda Metal Fırtına'nın en önemli kazanımlarından biri olan "Arkadaşım yoksa üretim de yok!" bilinciyle hareket eTürk Metaleliyiz. Aldığımız tavır, geçmişte yaşadığımız hatalara düşmeden, bölünüp parçalanmadan, olası polis vb. müdahalelere cepheden karşı koyarak sonuna kadar götürebilmeliyiz.

9. Metal Fırtına'da çok önemli bir öncü rol oynayan MİB'in önderlik kapasitesini geliştirebilmek için fabrikalardaki zeminlerini güçlendirmeliyiz. Bu çerçevede gerekli tedbirleri hızla alabilmeliyiz.

Posco Assan ve Birleşik Metal-İş gerçeği

İki milyar liralık servetleri ile Türkiye'nin en zengin 26. ailesinden biri olan ve ilk 500'de 3 şirketi ile servetlerine servet katan Kibar Holding bünyesindeki Posco Assan'da 90'ı aşkın işçi Birleşik Metal'de sendikalaştıklarından dolayı kapı önüne konuldu. Mart 2011 tarihinde, dünyanın en büyük dördüncü çelik üreticisi Güney Koreli Posco ve Kibar Holding ortaklığında kurulan Posco Assan TST Çelik Sanayi A.Ş. Türkiye'nin ilk ve tek soğuk haddeleme paslanmaz çelik üreticisi oldu. Kurulduğu ilk günden beri bulunduğu Ali Kahya halkı ve meslek odaları tarafından tepki ile karşılanan Posco Assan, bugün yine sendikalaşan işçileri kapı önüne koyduğundan dolayı aynı tepkilerle karşı karşıya.

İşçiler, verilen ikramiye sözlerinin tutulmamasından, sürekli dayatılan 16 saatte varan mesailerden, düşük ücretlerden, iş kazalarından, yönetimin işçilere yönelik tavırlarından duydukları rahatsızlıktan dolayı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda 4 ay gibi kısa bir sürede örgütlenerek yetki alabilecek konuma geldiler. Fabrika yönetimi ise işçilerin sendikalaşma hakkını kullanmasına karşılık işçileri tazminatsız bir şekilde işten atarak saldırmaya başladı. Evvela 2 sendikalı işçi ile başlayan işten atma saldırısı gelenen süreçte bir işçi kıyımına dönüştü ve 90 işçi işten atıldı.

İşten atma saldırısına Birleşik Metal ve işten atılan Posco Assan işçileri kapı önünde yaptıkları çeşitli eylemliliklerle, şehir merkezinde ve mahallelerde yapılan bildiri dağıtımları ile karşılık veriyor. Gündem olmasından dolayı Kocaeli valisi Kibar Holding CEO'su Ali Kibar ile bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşmeden işçiler kenilerinin lehine bir adım beklerken, işten atmalar artarak devam etti. İşçilerin durumuna dair açıklama dahi yapılmadı. Kolluk güçleri fabrika etrafını

abluka altına alırken, içeride çalışan işçilere mesailer ve baskıcı bir çalışma ortamı dayatılıyor.

Bu saldırılar karşısına Birleşik Metal'in "mücadele" hattı ise her zamanki icazetçi ve yasal sınırların ötesine geçmiyor. Aksine, söylemleri iyice düzen politikasına ve çatlaklara oynayan bir muhtevaya bürünüyor. Çelişkilerin derinden hissedildiği ve işçilerin her fırsatta patronun karşısında dikilerek bir yol aradığı, patronların ise işçilerin en küçük hak taleplerine savaş ilan ettiği bir dönemde Birleşik Metal-İş Genel Örgütlenme Sekreteri Hami Baltacı "Biz kavganın tarafı değiliz" sözleri ile süreç karşısındaki tutumlarını daha ilk aşamada belli etti.

Adnan Serdaroglu'nun Posco Assan önünde gerçekleştirdiği açıklamada sarf ettiği "Biz bu ülkenin hukuk sistemine hâlâ güveniyoruz. İşçilerin davalarının yeni yeni dairelerde, hukuksuz şekilde görüldüğünü bile söylüyorum, biz bu ülkenin hukuk sistemine güveniyoruz." sözleri ise Birleşik Metal-İş Sendikası'nın hangi noktaya geldiğinin güncel

bir örneği oldu. Genel merkezin bu yaklaşım tarzına Kocaeli Şube Başkanı Telat Çelik ise daha popülist bir biçim ekliyor. NATO'nun yönettiği haksız bir savaşa, Kore savaşına gönderilen Türklere atıfta bulunarak "Biz sizi kurtardık 1950 yılında... Dedelerimiz sizin canınızı onların torunlarını işten atın diye kurtarmadı" türünden gerici-milliyetçi söylemlerde bulunmaktan geri durmuyor.

Sanki bu ülkede yıllardır ikiye bölünmüş politikalar sergileyen, her fırsatta işçilerin grev ve eylemlerini yasaklayan, Türkiye'yi patronlar için gül bahçesine çeviren AKP iktidarı değilmiş gibi, AKP iktidarına bu "sorunun çözülmesi" için çağrılar yapıyorlar.

Serdaroglu'nun konuşmasının sonunda ettiği sözler ise Birleşik Metal'in geldiği yer açısından ibretliktir. Türk Metal veya şefi Pevrul Kavlak'ın ağızdan çıkan tümcelerden farksızdır. O skandal cümleler ise şu şekilde: "Sendika geldiği zaman sanki adamın elinden fabrikasını alacak. Bekaert'ten arkadaşlarımız var burada. Bakınız uluslararası bir firma. Dünyanın

en önemli fabrikalarından biri haline geldi. Sendika ne zarar verdi o fabrikaya. Sendika işçilerin hakkını hukukunu korudu. Bugün üretimini de yükseltiyor yeni yatırımlarını da yapıyor. Hatta olmadı yeni bir fabrikada aldı burada. Bunlar hep sendikalaşmadan ve işçinin bundan duyduğu memnuniyete bağlı olumluluklardır. Burada da yapılacak olan budur. İyi sözleşme, iyi çalışma ortamı. Biz fabrikaları kapatmak için gelmiyoruz."

Serdaroglu ve temsil ettiği sendikal anlayış laf arasında "Bizim vereceğimiz mücadele fiili meşru mücadeledir." dese de gerçek tutum ve pratikleri bundan çok uzaktır. Bu son örnek kendilerinin işçilerin haklarını korumak, işçilerin haklarını geliştirmek, örgütlülüklerini güçlendirmek, emeğin korunma mücadelesine katkıda bulunmak gibi bir niyetten uzak olduklarını gösteriyor. Ki örnek olarak seçtiği fabrikada bizzat fiili meşru mücadele hattını seçen işçileri korumamış, temsilcilikten ve fabrikadan attırıştır.

Türkiye işçi sınıfının üzerine çullanmış bir sermaye ve devlet gerçeği var. İşçi sınıfının son yıllarda giriştiği mücadeleler bu ağırlığı üzerinden atma eğilimini defalarca kez gösterdi. Hala da denemeye devam ediyor. Her fırsatta "biz bu ülkenin en devrimci sendikasıyız" demeden edemeyen Birleşik Metal bürokratları ise işçi sınıfının bu zapturaptan çıkışını kolaylaştırmıyor, önünü tıkkıyor. Sendikaya hakim liberal-reformist siyasal anlayış, kendi dar çıkarları uğruna işçilerin mücadele eğilimlerinin önüne duvarlar örüyor.

İşçi sınıfının çıkış aradığı günümüzde, Birleşik Metal'e hakim anlayış yada sendika yönetimine karşı aynı zemin üzerinden muhalefet eden kesimler bu arayışa merhem olmayacaktır. İşçi sınıfının, özelle metal işçisinin çıkış arayışı bu yasal/ faydacı bürokrat takımını aşarak "sınıfa karşı sınıf" eksenine oturduğu oranda bir sonuç yaratacağıdır. "Sınıfa karşı sınıf" tutumundan uzak kalmak ise işçi sınıfını düzene ve düzen içi politikalara götürecektir, boynundaki kölelik zincirlerine yenilerini ekleyecektir.

Posco Assan'da sendikalaşmaya karşı kıyım saldırısı

Türkiye'nin en zengin 19. sırasında yer alan Kibar Holding'e bağlı ve Kibar Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Posco Assan'da işçilerin sendikalaşması işten atma saldırısıyla karşılandı.

İşçilerin yoğun sömürsü ile sermayesini büyüten Kibar Holding ve Kore ortak sermayeli fabrikada çalışan işçiler Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldu. Buna karşın fabrika yönetimi tarafından işten atma saldırısı devreye konulurken parça parça devam eden saldırılar sonucu 400'ü aşkın kişinin çalıştığı fabrikada 100'e yakın işçi işten atıldı.

İşçiler fabrika önünde yaptıkları eylemlerle işten atma saldırısını protesto ederken 16 Kasım'daki ilk eylemde Birleşik Metal-İş Genel Örgütlenme Sekreteri Hami Baltacı, "Bundan

sonra hukuksal anlamda girişimlerimiz sürecektir. Fabrika önünde bugün açıklama yapacağız. İş huzurunun bozulmasını istemiyoruz. Kavganın tarafı değiliz, sendikal mücadele anlamında yapmamız gerekenleri yaparız" dedi.

Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroglu ise "Biz bu ülkenin hukuk sistemine hâlâ güveniyoruz. İşçilerin davalarının yeni yeni dairelerde, hukuksuz şekilde görüldüğünü bile bile söylüyorum, biz bu ülkenin hukuk sistemine güveniyoruz. 40 tane arkadaşımızı size yem etmeyeceğiz" ifadelerini kullandı.

Vali ile Ali Kibar arasında 20 Kasım'da yapılan saldırının ardından da işten atmalara devam ederken sendika üyesi bütün işçilerin atılacağı ifade ediliyor.

İhraçlara karşı İstanbul'daki direniş 40. haftasında

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin İstanbul'daki direnişi 39 haftayı geride bıraktı.

Direnişçi kamu emekçileri Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri Bakırköy Özgürlük Meydanı ile Kadıköy Altiyol'da, Cuma günü de Kartal'da eylemlerini sürdürüyor. **17 Kasım** günü Kartal'da, **18, 20** ve **22 Kasım** günleri de Kadıköy ve Bakır-

köy'de eylemler devam etti.

Eylemlerde KHK eliyle hayata geçirilen ihraçların hukuksuzluğuna, muhalif kimliği olan emekçilerin kamudan tasfiyesinin amaçlandığına dikkat çekiliyor. İhraçların ardından kurum müdürlerine memuriyetten çıkarma ve açığa alma yetkisi verilerek iş güvencesinin ortadan kaldırıldığı ve gerici kadrolaşmaya gidildiğini belirten emekçiler, açlık grevinde

260'lı günlere giren direnişçiler Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın durumuna da dikkat çekiyorlar.

OHAL'in, iktidarın iddia ettiği gibi "FETÖ'yle mücadele" değil, AKP iktidarının yeni rejim inşası hedefi doğrultusunda sürdürüldüğünü ifade eden direnişçiler, baskı ve zorbalığın ancak mücadeleyle yıkılabileceğini vurguluyorlar.

Ankara'da direniş birinci yılını doldurdu

Ulus Defterdarlığı'nda çalışan ve 677 No'lu KHK ile hukuksuzca işten atılan Cemal Yıldırım ve Zeynep Yerli'nin direnişlerinin birinci yılı, 22 Kasım günü yapılan eylemle geride kaldı. Eylemde iş cinayetlerine ve yaşanan intiharlara değinen Cemal Yıldırım; DHL, Kod-A, Akkim işçilerinin direnişlerini ve KHK karşıtı direnişleri selamladı.

Zeynep Yerli de direnen emekçileri selamlayarak başladığı konuşmasında "Bugün burada dimdik durup hakkımı arıyorum ve emek mücadelesi veren tüm direnişçileri sahipleniyorum" dedi.

Dosyasını doldurmak için dava açmışlar

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, KHK ile ihraç edildikleri işlerine geri dönmek için 9 Mart'tan beri açlık grevi yapan kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça hakkında sosyal medya paylaşımlarını gerekçe göstererek "örgüt üyeliği" gerekçesiyle Mayıs ayında dava açmıştı. Eskişehir Cumhuriyet Başsavcılığı da, bunların yanı sıra, 12 Haziran 2017'de, Gülmen dahil 5 sanığa, Haziran Direnişi sırasında dövülerek katledilen Ali İsmail Korkmaz ile ilgili Eskişehir'de yapılan basın açıklaması ve etkinliklere katıldıkları gerekçesiyle "örgüt propagandası yapmak" gerekçesiyle dava açtı.

Gülmen'in avukatlarından Murat Yılmaz, "Ankara Savcılığı davayı açtıktan sonra boş olan dosyayı doldurmak için bu sefer Eskişehir Savcılığı, 4 sene önceki Ali İsmail Korkmaz ile ilgili etkinlikleri, basın açıklamalarını gerekçe göstererek davalar açmıştır. Amaç dosyayı doldurmaktır" dedi.

Yüksel'de saldırılara karşın direniş iradesi

Nuriye Gülmen'in Selçuk Üniversitesi'ndeki işinden açığa alınmasına karşı 9 Kasım 2016'da Ankara'daki Yüksel Caddesi'nde başlattığı direniş, her gün gerçekleşen polis saldırılarına karşın 370'li günlerinde devam etti. Her gün saat 13.30 ile 18.00'de Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde basın açıklaması yapmak isteyen emekçilere polis

saldırıları gerçekleşiyor. Her gün yaşanan gözaltılara karşın tekrar alana çıkan emekçiler, 9 Mart'tan bu yana açlık grevinde olan Gülmen ve Özakça'nın "İşimizi geri istiyoruz" talebini haykırıyorlar. Eylemlerde, tutuklu Yüksel direnişçisi Nazife Onay ile, direnişçilerin HHB'li avukatlarının da serbest bırakılması talebi yükseltiyor.

"Savaşa değil emekliye bütçe!"

DİSK Emekli-Sen İstanbul Şubesi, 2018 bütçe görüşmelerinde açıklanan rakamların savaş ve rant için hazırlanmasını protesto ederek, bütçenin emekliye ve emekçiye ayrılmasını talep etti.

21 Kasım'da Galatasaray Meydanı'nda yapılan açıklamada "Savaşa ve ranta değil, emekliye, emekçiye bütçe! /DİSK Emekli-Sen" yazılı ozalit açıldı. Bütçeyi

savaşa ve ranta ayıranlara göre işçi ve emekçilerin ülkeyi daha iyi yöneteceğine vurgu yapılan açılış konuşmasından sonra basın açıklaması yapıldı.

2017'de asgari ücretin açlık sınırının altında olduğu ve 2018 bütçesinin de savaşa ve ranta ayrıldığı belirtilen açıklamada son olarak "Milyonlarca emekliyi mağdur eden savaş, rant ve yağma büt-

çesi yapılmaktan vazgeçilmeli. Gelir dağılımında eşitlik sağlayacak düzenlemeler içeren, emekten yana demokratik, eşitlikçi, halkçı bütçe yapılmalıdır" denildi.

Basın açıklamasında "Savaşa değil emekliye/emekçiye/sağlığa bütçe!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganları atıldı.

Ekim Devrimi'nin 100. yılı etkinliğinde yapılan konuşma...

Yeni Ekimler ve so

SEVGİLİ YOLDAŞLAR, DEĞERLİ DOSTLAR,

Büyük Ekim Devrimi'nin 100. yıldönümündeyiz. İnsanlık tarihinde yepyeni bir sayfa açan bu büyük evrensel tarih olayını, komünistler olarak "Gelecek Mutlak Sosyalizm!" şiarı altında bir etkinlikte kutluyoruz. Ekim Devrimi'nin 100. yılını coşkuyla kutlarken, partimiz TKİP'nin 30. Yıl Konferansı'nın da başarıyla toplandığını öğrenmiş olmanın sevinci ve heyecanı içindeyiz.

Büyük Ekim Devrimi'nin 100. yılını ve partimizin 30. Yıl Konferansı'nı kutlamanın coşkusuyla sizleri partimizin Yurtdışı Örgütü adına en içten devrimci duygularıyla selamlıyorum. Gecemize hoş geldiniz.

PROLETARYANIN BENZERSİZ ZAFERİ

Sosyalist Ekim Devrimi proletarya için tartışmasız olarak tarihsel bir zaferdi ve yeni bir tarihsel dönemin, kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminin de başlangıcıydı. Proletarya devrimleri çağını başlatan bu devrim, tüm dünyada büyük yankılar yarattı. Ekim Devrimi'nin büyük fırtınaya dönüşen etkisi altında kıta Avrupası yıllarca süren bir devrimci çalkantılar dönemi yaşarken, sömürge ve yarı-sömürge ülke halklarının emperyalist köleliğe başkaldırısı da hızlanmıştı. Batı'nın devrimci işçi sınıfı ile Doğu'nun uyanış içindeki ezilen halkları arasında emperyalizme karşı sağlam devrimci köprüler kuruluyor ve Ekim Devrimi birleştirici bir eksen rolü oynuyordu.

Bolşevik Parti'nin başarılı önderliği altında birleşen Rusya proletaryası yoksul köylülüğün ve öteki uluslardan emekçilerin de desteğini kazanarak önce Ortaçağın güçlü kalesi olan çarlığı silip süpürdü. Ardından da iktidara tırmanan burjuvaziye de ezerek, Paris komünarlarının kısa ömürlü deneyimi dışta tutulursa insanlık tarihinde çığır açan ilk işçi iktidarını kurdu. Böylece her türlü sömürünün, baskının ve eşitsizliğin temeli olan "kutsal özel mülkiyet" tekeli kırılarak, insanın insana kulluğuna son vermenin yolunu açtı.

Ekim Devrimi, 1914 yılında ilk emperyalist dünya savaşının büyük yıkım ve dehşetiyle tanışan insanlığa, emperyalist savaşı durdurma yoluyla o dönem

için acil ve yaşamsal olan barışı sağladı. Toprak köleliğine son vererek yoksul ve topraksız köylüleri toprağa kavuşturarak onları özgürleştirdi. "Halklar hapisanesi" olan çarlık Rusya'sında ulusal köleliğe son verilerek, ezilen bağımlı ulusların eşit ve özgür uluslar haline gelmelerinin yolu açıldı. Tüm köle uluslara her alanda ve her bakımdan tam hak eşitliği sağlandı. Bir cins olarak ezilen, sömürülen ve horlanan kadının kölelikten kurtulmasının yolu açıldı. Kadınlar özgürleşerek toplumsal yaşamın her alanına kazanıldı ve her bakımdan toplumun en saygın bireyleri haline geldiler. Zincirlerinden boşalan insan emeği tarihin o güne kadar tanık olmadığı mucizeler yarattı. Sovyet ülkesi bir uçtan bir uca modern bir sanayi ile donatıldı. Eğitim, sağlık, ulaşım ücretsiz hale geldi vs. Emperyalist gericiliğin devrimci süreçlere yanıtı olan ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'na da yol açan faşizm belasını da Sosyalist Sovyetler Birliği ve komünistlerin önderliğinde savaşan Avrupa halkları tarihe gömdü.

Ekim Devrimi'nin açtığı çığır içinde dünyadaki devrimci fırtına on yıllar boyunca devam etti. Halklar devrim, ezilen uluslar ise kurtuluş için savaştı, halk devrimleri ve millî kurtuluş devrimleri birbirini izledi. 20. yüzyıl bir devrimler yüzyılı oldu. Ekim Devrimi önünü açtığı tüm öteki devrimlerden farklı olduğu gibi, teorik ve pratik olarak halen de aşırı

lamayan en ileri proleter devrim örneği olarak kaldı.

Bunun içindir ki onun ilke ve idealleri halen de dipdiri, canlı, güncel ve yaşamsaldır.

BUNALIMLAR, SAVAŞLAR, DEVRİMLER DÖNEMİ

Kapitalizm bunalımlarla birlikte savaşlar ve devrimler üretiyor. 20. yüzyılın tarihi de bunu kanıtlamış bulunuyor. Şimdi yine gündün güne şiddetlenen bir bunalımlar ve kendini bugünden bölgesel çapta gösteren ve olağanlaşan savaşlar dönemi içindeyiz. İktisadi krizin, emperyalist rekabet, saldırganlık ve savaşların, ulusal ve etnik boğazlaşmaların yanı sıra sınırsız ve insafsız bir kapitalist sömürü ve yağmanın bir sonucu olarak insanlık ve doğa büyük yıkımlarla karşı karşıya gelmiş durumda. Dünya ölçüsünde toplumsal eşitsizliklerin her alanda vardığı düzey, servet-sefalet kutuplaşmasında oluşan uçurum dehşet verici boyutlara ulaşmış bulunuyor.

Özetle kapitalizm insanlığı ve doğayı hoyratça sömürüp yağmalamaya devam ederek sosyal ve toplumsal sorunları daha da ağırlaştırıyor. Hiçbir sorunu çözemediği gibi onlara sürekli yenilerini ekliyor. Bunun için de sadece insanlık ve canlı yaşam değil, gezegenimiz de büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Kapitalizm,

dün olduğu gibi bugün de sömürü, baskı, ezilmişlik, işsizlik, açlık ve yoksulluk, eğitimsizlik, konutsuzluk, sağlık hizmetlerinden yoksunluk, ırkçılık, faşizm ve savaşlar üretmeye devam ediyor. Bunun içindir ki yaygın ve zengin sosyal mücadelelerle karşı karşıya da gelmiş bulunuyor. İnsanlık bu barbarlık karşısında kendisine bir çıkış ve kurtuluş yolu arıyor. Katlanılmaz boyutlara ulaşmış olan ekonomik sosyal sorunlara ve siyasal baskılara karşı emekçilerin kendiliğinden ayağa kalkışı, sınıf ve sosyal mücadele açısından günümüz dünyasının en önemli olgusudur. Dünyanın dört bir tarafında milyonları kapsayan geniş çaplı sınıf ve kitle hareketleriyle karşı karşıyayız. 2009'da toplanan TKİP 3. Kongresi bu gelişmeleri şu özlü ifadelerle değerlendirmişti:

"İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yıkıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de."

Bugünün dünyasında olup bitenler bunların doğrulanmasından başka nedir ki?

Sosyalizm için ileri!

Evet, dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye’de de. Ama bu elbette ki kendiliğinden olmayacaktır. Kapitalizmi proleter devrimlerle yanıtlamak ve yıkmak, bir devrimci hazırlık işidir. Kapitalizmi yıkmak kapasitesine sahip biricik sınıf olan işçi sınıfı devrimleşmeden, devrimci bir partinin önderliği altında kenetlenmeden, tam da bu sayede tüm öteki emekçi katmanları kendi birleştirici ekseninde birleşik bir kuvvet haline getirmeden, ne kapitalizm yıkılır ne de proletarya devriminin zaferine ulaşılabilir.

Bu, tarihin, bu bizzat Ekim Devrimi’nin, onun taşıyıcısı olan Lenin önderliğindeki Bolşevizm’in, bize bıraktığı en büyük derstir. Proletarya devriminin zaferi proletaryanın örgütlü devrimci hazırlığına sıkı sıkıya bağlıdır. 20. yüzyılın başında Rusya’da bu hazırlık vardı, Ekim Devrimi görkemli bir zafer kazandı. Avrupa’da, örneğin Almanya’da yoktu, bu nedendir ki devrim kolayca yenildi. Kapitalizm emperyalist savaşın yıkıntıları içinden bile doğrulup ayağa kalkabileceğini gösterdi.

100. yılını kutlamakta olduğumuz Ekim Devrimi’nin ve onu zafere taşıyan Lenin önderliğindeki Bolşevik Parti’nin tüm bu tarihsel deneyim ve dersleri, bugün de güncelliğini korumaktadır.

Bir kez daha, devrim için devrimci si-

nif, devrimin zaferi için ise devrimci sınıf partisi, olmazsa olmazdır. Devrimci teori, devrimci sınıf ve devrimci parti, bu üç koşul birleşti mi şartları da oluşmuş bir devrimin önünde hiçbir güç duramaz.

TÜKENEN CUMHURİYET YIKILMAYI BEKLİYOR

Bilindiği gibi içinde bulunduğumuz yıl Türkiye’deki burjuva cumhuriyetin 94. yıl dönümüdür. Hemen baştan belirtelim ki, geçmişte özellikle kemalist ve cumhuriyetçi çevrelerce büyük heyecanlarla ve coşkulu törenlerle karşılanan bu cumhuriyetin geline yerdeki durumu içler acısıdır. Çünkü uzun bir süredir devletin tüm temel kurumları dinci-gerici AKP ile temsil edilen, sermayenin en gerici ve en bağnaz temsilcileri tarafından ele geçirilmiş ve burjuva cumhuriyetin kazanımları önemli ölçüde tasfiye edilmiştir. Bu aynı gerici ve bağnaz gücün temsilcileri, şimdiden ve son derece küstah bir biçimde, 2023 yılında bu cumhuriyetin tabutuna son çiviye çakacaklarını ilan etmiş bulunuyorlar. Bu küstah meydan okuyuşa devletin hiçbir kurumundan en küçük bir itiraz olmadı. Bu utanç, en çok da yeri geldiğinde modern bir sınıf olmakla övünen ve esas olarak TÜSİAD kodamanlarınca temsil edilen Türk burjuvazisine aittir. En kısa ve en yalın anlatımla, devletin tüm kurumları da Türkiye’nin TÜSİAD’ı ve MÜSİAD ile işbirlikçi burjuvazisi de Türkiye’yi yıllardır koyu bir karanlığa mahkum eden Ortaçağ gerici-

liğine teslim olmuşlardır. Ondan geriye kalan ne varsa onları da kendi elleriyle ve adeta tam bir gönüllülükle bu gerici güruhun ayaklarının dibine sermişlerdir. Türkiye’nin bir sömürü cenneti haline getirilmesi karşılığında, dinci-gerici AKP iktidarına biat etmektedirler.

Başından itibaren ve hâlâ “sermayenin demir yumruğu” olarak iş gören ve kendisi de bir sermaye gücü olan bu dinci-gerici iktidara ve onun yarattığı karanlığa karşı, sadece ve sadece ilerici, demokrat ve devrimci güçler direnmektedirler. Sorun şuradadır ki, bu güçlerin büyük çoğunluğu, AKP’ye karşı mücadeleyi emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadele olarak değil, kendilerini sadece, laiklik başta olmak üzere cumhuriyetin sınırlı kimi kazanımlarını savunmak ve mücadeleyi sadece AKP’ye karşı bir mücadele olarak sınırlamaktadırlar.

Partimizin yakın günlerde gerçekleştirdiği 30. Yıl Konferansı’nda konuya ilişkin şu değerlendirme ve uyarısı bu bakımdan özellikle önemlidir:

“Laiklik mücadelesi sınıfsal bir zemine oturtulmaz, sınıf ilişkileri ve çelişkileri, dolayısıyla sömürüye ve mülkiyet düzenine karşı mücadele üzerinden anlamlandırılmazsa eğer, burjuva düzenin sınırları aşılmamış, ilerici orta sınıf çizgisi sınırlarında kalınmış olur.

“Bu, ilerici ara katmanlardan gelen aydınlanma değerlerini, laikliği, cumhuriyetin ilerici kazanımlarını savunmaya

yönelik tepkinin görmezlikten gelinmesi ya da küçümsenmesi değildir. Sorun, bunun onların sınıfsal konularından gelen sınırlı bir tepki olduğu gerçeğini hiçbir biçimde unutmamak, bu son derece sınırlı ve güdük düzen içi tutumun yedeğine düşmemektir.

“Bugünün Türkiye’inde Kemalist eğilimli cumhuriyetçi geniş bir kitle var. Bu kitlenin toplumun üstüne adeta bir karabasan gibi çökmüş dinsel gericiliğe karşı ilerici bir tepki geliştirmesi olumlu ve önemlidir. Biz bu tepkiyi, bunun ürünü mücadeleyi, kendi sınırları içinde önemseriz de. Bizim sorunumuz, doğası gereği düzen içi olan bu basınç karşısında bağımsız sınıf konumunu ve yönelimini koruyabilmektir. Bu nokta, hele de günümüz Türkiye’inde, hayati önemdedir.

“Türkiye solunun bir kesimi bu cumhuriyetçi duyarlılığın cazibesine kendisini fazlasıyla kaptırmış görünüyor. Aralarında işi ‘Kemalist cumhuriyete sosyalizm çok yakışır’ demeye vardırırlar bile var. Bu, 100. yılını kutlama adı altında Ekim Devrimi’nin bütün bir devrimci özünü boşa çıkarmakla aynı anlama gelmektedir. Yeni bir çağı açmış ve 20. yüzyıla damgasını vurmuş, bunu da kendi döneminin en yeni, en diri ve o günün dünyasının en demokratik (ama özü bakımından burjuva!) cumhuriyetini temellerinden yıkarak başarmış, sosyalizme tam da bu sayede yönelebilmemiş bir büyük devrimi orta sınıf bakış açısına uyarlamaktır. Partimiz oportünizmin ve pragmatizmin bu türden kaba örnekleri üzerinde ayrıca durmalıdır ve duracaktır da. Burada amacımız, laiklik ve cumhuriyet değerleri söylemlerinin bugünün Türkiye’indeki cazibesinin barındırdığı tuzaklara işaret etmektir.”

Tam da burada, partimizin IV. Kongresi’nde yaptığı değerlendirmeyi hatırlamak çok yararlı olacaktır:

“AKP’ye karşı mücadeleyi cumhuriyeti savunmak mücadelesi olarak ele almak, tükendiği ve dolayısıyla aşılmalı beklediği bir aşamada onu yeniden diriltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çürüme süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetinin gerçek alternatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetinin kuruluşu sürecinden gelen kazanımları yaşat-

manın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur.

“Tükenen bir cumhuriyetten sözümona bir ‘demokratik cumhuriyet’ çıkarmak peşinde koşmak da aynı ölçüde hayalci ve dolayısıyla gerici bir ütopya ile oyalanmaktır. Bu beklenti dünya olaylarının genel seyrine, girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemin genel eğilimlerine, bunun bulunduğumuz bölgeye yansımalarına da aykırıdır. Kendi geçmişinden gelen ilerici değerlerden bile kopan, toplum yaşamının tüm alanlarını Ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültüre göre yeniden şekillendirmeye çalışan, iç politikada polis rejimini kurumsallaştıran ve dış politikada militarizmi ve saldırganlığı bir politika haline getiren bugünkü cumhuriyet, demokratikleşmeyi değil fakat yıkılmayı, yerini sosyalist bir cumhuriyete bırakmak üzere köklü bir biçimde aşılmalı beklemektedir.

“Bugünün Türkiye’inde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecra taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütmek ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. ‘Ulusal cumhuriyet’ ya da ‘demokratik cumhuriyet’ projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır.”

EKİM DEVRİMİ İŞİĞİNDA ULUSAL SORUN

İzin verirsiniz, geçmeden, partimizin, Türkiye’nin de bulunduğu bölgedeki gelişmeleri; esas olarak da Güney Kürdistan’da yakın dönemde yapılan bağımsızlık referandumu sonrası gelişmelerden hareketle, Kürt sorunu ve çözümü konusunda IV. Kongresi’nde yaptığı bir uyarıyı ve en son olarak da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin 100. yılında gerçekleştirdiği 30. Yıl Konferansı’nda yaptığı değerlendirmeleri de sizlerle paylaşmak istiyorum.

“Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akıbeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla

çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüz yüze kalacaktır.”

Bu öngörülü uyarı gelinen yerde, hele de Güney Kürdistan’daki son gelişmelerin ardından, ayrı bir anlam ve önem kazanmıştır.

Bütün bu gelişmelerin ve gerçeklerin ışığında, TKİP 30. Yıl Konferansı da aşağıdaki hususları önemle vurgulamıştır:

- Partimiz, Kürt partilerinin izlediği işbirlikçi çizgi nedeniyle haklı davası lekelenmiş bulursa da, mazlum Kürt halkının tümüyle meşru ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini, Kürdistan’ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal demokratik kazanımları savunmaya, bunları gasp etmeye ya da sınırlamaya yönelik tüm gerici girişimlere karşı Kürt halkının yanında yer almaya devam edecektir.

- Kürt partilerinin emperyalizmden ve siyonizmden medet uman, böylece Ortadoğu’nun bu en mazlum ulusunun haklı ve meşru davasını kirleten, bu arada bölge halklarının çıkarlarını hiçe sayan işbirlikçi politikalarının iç yüzünü sistemli bir biçimde açığa vuracaktır. Bel bağlanan emperyalist güçlerin yakın tarihteki sayısız ihanetine rağmen inanılmaz bir dar görüşlülükle sürdürülen bu politikanın bölge halklarının yanı sıra bizzat Kürt halkının kendisi için barındırdığı felaketsel sonuçlara her vesileyle dikkat çekecektir.

- 100. yılını kutladığımız Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, dünya ölçüsünde yarattığı muazzam sarsıntıyla, mazlum halkların ulusal özgürlük mücadeleleri için de yepyeni bir çığır açmıştı. Sömürge ve yarı-sömürge halklarının özgürlük ve bağımsızlık mücadeleleri Ekim Devrimi’nin açtığı bu çığır içinde kendini bulmuş, emperyalizme, ondan ayrı düşünülmemeyen sömürgecilik sistemine ve bu sistemin iç sosyal-siyasal dayanaklarına yönelmiş, bu nesnel yönelimleriyle dünya devrimci sürecinin bir bileşeni olmuşlardı. Öte yandan Sovyetler Birliği ve komünistler önderliğindeki dünya devrimci işçi hareketinin varlığı ve büyük desteği

bu mücadelelerin tarihsel başarısını alabildiğine kolaylaştırmıştı.

Ekim Devrimi’nin açtığı büyük devrimci çığırın 20. yüzyılın sonuna doğru geçici olmaya mahkum bir büyük kırılmaya uğraması, ulusal sorunların ve hareketlerin çehresini de baştan aşağı değiştirdi. Devrimci ulusal kurtuluşçuluk yerini gerici ya da en iyi durumda reformist burjuva milliyetçiliğine bıraktı. Ulusal sorunlar birçok durumda emperyalizme karşı mücadelenin dayanakları olmaktan çıktılar, tersine bizzat onun elinde halkları bölüp parçalamanın, şu veya bu ülke ya da bölgeye müdahalenin bahaneleri haline geldiler. Emperyalizm bugün, kendi kirli hesap ve çıkarları doğrultusunda istismar ederek en haklı ulusal davaları bile kirletiyor, en mazlum halkları bile bir bakıma kendi suç ortakları durumuna düşürüyor.

Bütün bunlar tüm temel konularda olduğu gibi ulusal sorunda da Ekim Devrimi’nin büyük tarihsel mirasının, ortaya koyduğu programın, izlediği pratiklerin ve gerçekleştirdiği çözümlerin paha biçilmez önemini gösteriyor...”

YENİ EKİMLER İÇİN...

Bugünkü durum bir kader değildir. Kapitalizmin sömürü, baskı ve eşitsizlik düzeninde yaşamak zorunda değiliz. İşçi sınıfımız ve Kürt’ü ve Türk’ü, Ermeni’si ve Arap’ı, Laz’ı ve Çerkez’i ile tüm emekçi Türkiye halkları tam bir kader birliği yaparak, kaderimizi değiştirebilir, bugünkü sömürü ve zulüm düzenine son verebiliriz. İşçi sınıfımızın büyük ozanı Nazım Hikmet’in söylediği gibi, “Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, insanın insana kul olmadığı, herkesin bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine” yaşadığı bir düzen, yani sosyalizmi kurabiliriz. Sovyet işçi ve emekçileri 100 yıl önce bunu başardılar. Yeni Ekimlerle bunun bir daha başarılabacağından hiç ama hiç kuşku duyulmamalıdır.

Günümüz dünyasında Yeni Ekimler ve sosyalizm için koşullar her zamankinden daha olgundur. Dünya yeni bir devrimler dalgasına gebecektir.

Ekim Devrimi ve devrimin ardından yaşanan sosyalizm deneyimi, bizim en büyük dayanağımız ve yol göstericimizdir. Biz işe çok daha ileri bir noktadan başlayacak, bu kez sosyalizmi kesin zafere ulaştıracak koşullara sahip olacağız.

Sovyetler Birliği’nin çöktüğü o karanlık yıllarda siyaset sahnesine adım atan biz işçi sınıfı devrimcileri, en baştan itibaren kendimize Ekim Devrimi’ni örnek aldık, onun deneyimleri ve dersleri ışığında yola koyulduk. Daha ilk adımda “Yeni Ekimler için ileri!” şiarını yükselttik. Ekim Devrimi’ni yaratan, tarihin gördüğü o en devrimci partinin yolundan yürüdük.

Türkiye işçi sınıfı, devrimci sınıf partisinin önderliği altında zamanla olgunlaşacak, devrimciyecek ve bu topraklarda Yeni Ekimler’i mutlaka yaratacaktır.

Tüm işçi ve emekçileri, Ekim Devrimi’nin 100 yıl önce yükselttiği o büyük çağrıya kulak vermeye, Yeni Ekimler ve sosyalizm yolunda omuz omuza yürümeye çağırıyoruz.

İçinde bulunduğumuz yıl aynı zamanda komünist hareketimizin 30, partimizin kuruluşunun 19. yıl dönümüdür. Partimiz daha ilk adımında EKİM adını benimsemiş, “Yeni Ekimler için ileri!” şiarını yükseltmiştir. Geleneksel hareketten kopuşunu ilan ederken çok bilinçli olarak adını “Leninist Kanat” olarak açıklamış, devrimden, devrimci parti fikri ve pratiğinden kaçışın kol gezdiği o günün koşullarında inatla Lenin ve Leninizm’den taraf olduğunu belirtmiştir. Kıskançlıkla Ekim Devrimi’ne ve eserlerine tam bir sahiplenme tutumu içinde olmuştur.

Partimiz, yani Türkiye Komünist İşçi Partisi, Yeni Ekimler’in Türkiye’deki temsilcisi ve teminatıdır. Sosyalizmin ve uluslararası proletaryanın iki yüzyıllık devrimci tarihini sahiplenen, ondan eleştirel bir biçimde yararlanan partimiz, proletarya devrimleri çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin ilke ve ideallerine kararlılıkla sahip çıkmayı, kendine rehber almayı sarsılmaz bir ilke düzeyinde savunmaktadır. Tam otuz yıldır, tüm olanaklarını, güç ve enerjisini Yeni Ekimler uğrunda seferber etmektedir.

Partimiz, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin yol göstericiliğinden ve kendisinin 30 yıllık birikiminden aldığı güçle ve inançla tüm işçileri, emekçileri ve yoldaşlarımızı “Ekim Devrimi 100. Yılında! Gelecek Mutlak Sosyalizm!” şiarı ile bu seferberliği büyütme çağırılmaktadır.

Ekim Devrimi’ni kutlamanın heyecanı ve coşkusu ile hepimizi bir kez daha en içten devrimci duygularla selamlıyorum.

Kahrolsun emperyalist-kapitalist barbarlık düzeni!

Yaşasın Büyük Sosyalist Ekim Devrimi!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

Yaşasın TKİP!

100. yıl etkinliğine mesajlar

18 Kasım'da Almanya'nın Wuppertal kentinde yapılan 100. yıl etkinliğine parti örgütleri, komünist tutsaklar ve LSG işçilerinden gönderilen mesajlar...

Gelecek mutlak sosyalizm!

Merhaba dostlar, yoldaşlar... Partimizin Yurtdışı Örgütü'nün "Ekim Devrimi 100. Yılında! Gelecek mutlak sosyalizm!" şiarıyla gerçekleştirdiği etkinlikte emeği geçen bütün yoldaşlarımıza ve dostlarımıza başarılar diliyoruz.

Şanlı Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılında ve parti inşa örgütümüzün mücadele sahnesine çıkışının 30 yılındayız. Devrim yolunda kararlı yürüyüşünü sürdüren partimiz, Ekim Devrimi'nin deneyimi ve derslerinden faydalanmaya her dönem öncelik vermiştir. Şanlı devrim ve devrimin öncü partisinin yol göstericiliği elimizde kavga kılavuzu olmuştur, olma-ya da devam edecektir.

Emperyalist saldırganlığın, kapitalist sömürünün, baskı ve gericiğin arttığı bir dönemden geçiyoruz. Her gün yeni saldırı politikaları, katliamlar ve kölelik koşullarıyla karşı karşıya kalıyoruz. Dünya genelinde yaşanan saldırgan politikaların bugün en yıkıcı sonuçlarının görüldüğü bölge Ortadoğu'dur. Bölge halklarının üzerine karabasan gibi çöken emperyalist-kapitalist barbarlar her türlü gerici güç odağını kirli icraatları için kullanıyor, besliyor teşvik ediyorlar. Bölgeyi adeta yağma alanına dönüştürmüş durumdadır. Buna rağmen emperyalist metropollerde istedikleri "istikrarı" sağlayamıyorlar. Dünyanın her yanında kirli savaş ve saldırganlığın, kapitalistlerin kâr ve hegemonya krizlerinin yarattığı fatu-rayı ödemek istemeyen emekçilerin öfkesine tanık oluyoruz.

Ülkemizde de benzer bir durum söz konusu. Dinci-gerici AKP iktidarı bir yandan kirli savaş ve saldırganlıkla yağma sofrasından daha fazla pay almak için çabalarken, diğer yandan devlet terörünü her gün artırıyor. OHAL uygulamalarıyla işçilerin-emekçilerin en ufak hak mücadelesine dahi azgınca saldırıyor. Devrimcilere, ilerici güçlere dönük adeta bir cadı avı başlatmış bulunuyorlar. Her türlü baskı ve devlet terörüne rağmen devrimcilerin, işçilerin, emekçilerin ve çeşitli toplumsal kesimlerin mücadelesini engelleyemiyorlar ve engelleyemeyecekler.

Büyük devrimin 100. yılında dünya çapında yaşanan saldırganlık ve açığa çıkan tepkiler devrimin güncelliğinin altını daha kalınca çiziyor. Tarihsel deneyimleri ve güncel gelişmeleri Marksizm-Leninizm'in ışığında değerlendiren her gerçek devrimci parti buradan devrimci sonuçlar çıkarmalıdır. Kokuşmuş ve tükenmiş emperyalist kapitalist barbarlığa son vermek, işçi sınıfı ve emekçileri sosyalizm mücadelesine çekmek için daha yoğun bir çaba içine girmelidir. Günün en temel görevi budur. Aksi halde işçi ve emekçilerin dünya ölçeğinde belirginleşmeye başlayan tepkileri düzen kanallarına akıtılarak kontrol altına alınacaktır.

"ÇABALARIMIZ KARŞILIKSIZ KALMAYACAK"

Ekim Devrimi'nin 100. yılında "Gelecek mutlak sosyalizm!" şiarını öne çıkaran partimiz, işçi sınıfı ve emekçilerin ileri kesimleri devrimci program etrafında birleşmeden ve bu programın yol göstericiliğinde kitlelerle etle tırnak gibi bütünleşmeden devrimin gerçekleşmeyeceğinin farkındadır.

Bu bilinç açıklığıyla hareket eden partimiz bütün görevlerini bu doğrultuda saptayarak hareket planı çıkarmıştır. Yakın zamanda gerçekleşen 30. Yıl Konferansı'nda da bu konu birçok yönüyle ele alınmıştır.

Partimiz Türkiye'de sosyalist devrimin temsilcisi olduğunu attığı adımlarla bir kere daha göstermiştir. Bizler de bu adımları güçlendirmek için canla başla çalışıyoruz. İşçi sınıfının çıkarlarından

bağımsız olmayan partimizin çıkarlarını, parti programı ve çizgisini işçi ve emekçiler içinde ete kemiğe büründürmek için mücadelemizi sürdürüyoruz. Sizlerin de bulunduğunuz yerlerde aynı çabanın içinde olduğunuzu biliyoruz. Bu çabalarımızın karşılıksız kalmayacağını da farkındayız. Ve bir kere daha diyoruz ki "Gelecek mutlak sosyalizm!"

Sizleri en içten devrimci duygularımızla selamlıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

İSTANBUL İL KOMİTESİ

"Rusya işçi sınıfının ve Bolşevik Parti'nin tarihe düştüğü not yüzyıllar boyu unutulmayacak"

Komünist hareketin 30., şanlı Ekim Devrimi'nin 100. yılında "Gelecek mutlak sosyalizm!" şiarıyla düzenlenen etkinliğimizi devrime, sosyalizme ve partimize olan inancımızla, tüm coşku-muzla selamlıyoruz. Etkinlikte emeği geçen tüm yoldaşlara, etkinliğe katılan tüm dostlara bu topraklardan yoldaşça selamlar gönderiyoruz.

Bugün bu topraklarda baskı, zor ve zulüm politikalarıyla tek adam diktatörlüğü kurulmaya çalışılmakta, buna karşı ortaya çıkan her türlü direniş odağı ezilmek, etkisiz hale getirilmek istenmektedir. Devlet iktidarını ele geçiren, ancak onu kullanmayı bir türlü beceremeyen

dinci-faşist AKP, ayakta kalmak için çırpınmakta, çırpındıkça da işçilere, emekçilere, kadınlara, gençlere daha çok saldırmaktadır. Bütün böbürlenmelerine rağmen sermayenin ve emperyalist güç odaklarının pek mağrur bir uşağı dışında bir şey olmayan bu çetenin sonu her geçen gün yaklaşmaktadır. Er ya da geç bunu AKP'leri var eden, yaratan burjuva iktidarının kendisi izleyecektir.

Bugün zorbalık ile inşa edilen bu korku duvarı içinde yaşanan suskunluk ve zayıflık geçicidir. Ebedi olan işçi sınıfı ve emekçilerin eşitlik, özgürlük, barış ve adalet talepleridir. Sınıfsız ve sömürsüz yeni bir dünya için duydukları istem ve arzusunun kendisidir.

Biz Denizlerden, Mahirlerden, Habip'ten, Ümit'ten, Hatice'den, Alaattin'den devraldığımız bayrağın ezilenlerin binlerce yıllık mücadelesinin ürünü olduğunun, işçi sınıfının yüzlerce yıllık mücadelesi içinde kızıla boyanarak yenilmez hale geldiğinin gayet farkındayız. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri derinleştikçe, insanlığı her geçen gün daha büyük felaketlere sürüklediğinin bilincindeyiz. Bu sömürü ve baskı düzeninin işçi sınıfı ve emekçilerin doğrudan eyleminin ürünü olarak hak ettiği yere, tarihin çöplüğüne gönderileceğine sonsuz bir inanç duyuyoruz. Bu inançla ve kararlılıkla yurtdışındaki yoldaşlarımızın gerçekleştirdiği 100. yıl etkinliğini selamlıyoruz.

Bugün Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle bir aradayız. Ekim Devrimi 20. yüzyıla damgasını vuran en önemli tarihsel olaydı. Vahşi kapitalizmin emperyalizme evrilip, dünya savaşları dönemini başlattığı, tüm insanlığın varlığını tehdit ettiği bir aşamada tarihin akışını değiştirdi. İşçi sınıfının tarihsel misyonu, yıkıcı gücü yaratma kabiliyeti bu devrimle birlikte somut bir gerçeklik kazandı. 7 Kasım 1917'de Rusya işçi sınıfının ve Bolşevik Parti'nin insanlık tarihine düştüğü not yüzyıllar boyu yaşayacak. Ve onların kendinden öncekilerden devralarak yapmaya başladıkları yapı er ya da geç tamamlanacak. Biz komünistler, 30 yıl önce "Yeni Ekimler için ileri!" şiarı ile yola çıkanlar olarak, o günler gelinceye kadar asla yılmayacağız. Asla teslim olmayacak, asla vazgeçmeyeceğiz. Er ya da geç emperyalist-kapitalist sistemi Türkiye cephesinden yaracak, yeni Ekimler yaratacağız.

**Şan olsun büyük Ekim Devrimi'ne!
Şan olsun yeni Ekimlerin partisine!
İZMİR İL KOMİTESİ**

“İnsanlığın yıkıcı bir biçimde yeni Ekimler’e ihtiyacı var...”

DOSTLAR, YOLDAŞLAR;

“Gelecek mutlak sosyalizm!” şiarıyla örgütlediğiniz gecenizi ve tüm katılımcı- ları selamlıyor, başarılar diliyoruz.

İnsanlığın kurtuluşunu müjdeleyen Büyük Sosyalist Ekim Devrimi 100 ya- şında! Rus proleterleri insanlığı büyük bir yıkıma uğratan, savaşların, açlığın, yoksulluğun ve insanın insan üzerindeki egemenliğinin kaynağı emperyalist-ka- pitalist sisteme karşı bayrak açtılar. Bol- şevik Parti önderliğinde, onunla et ve tırnak misali kenetlenerek tarihin akışı- nı değiştirdiler. Sosyalizmin gerçekliğini devrimci pratikleriyle kanıtladılar. Yok sayılan, ötekileştirilen, açlığın ve yoksul- luğun girdabında üretim nesnesi haline getirilen işçi ve köylülerin devrimci kay- naşmasıyla, sömürü ve soygun düzenin- de kocaman bir gedik açtılar. Tüm dünya- ya yürünmesi gereken yolu gösterdiler. Bugünün kuşaklarına paha biçilmez bir deneyim ve devrimci miras bıraktılar.

İnsanlığın; yeni bir savaş ve bunalım sürecinden geçerken, her zamankinden daha yıkıcı bir biçimde Yeni Ekimlere ih- tiyacı var. Emperyalist-kapitalist sömürü ve barbarlık işçi sınıfı, emekçiler ve ezil- len halklara savaşlarla, baskı ve zorbalık- la kabul ettirilmeye çalışılıyor. Kurtuluş arayışı ve umudu, bizzat bu kuşatılmışlık içinde alttan alta mayalanıyor. İnsanlığın önüne “ya barbarlık ya sosyalizm” ikile- mi daha yıkıcı bir çelişki olarak çıkıyor.

Türkiye topraklarında bu çelişkiyi çözmeye çabası ve kararlılığıyla güne yük- leniyor, geleceği kazanmaya hazırlanı- yoruz. İşçi sınıfının devrimci eylemini

örgütlemeye, onun devrimci parti ile kaynaşması mücadelesini güçlendirme- ye çalışıyoruz. Fabrikalarda, sanayi hav- zalarında ilmek ilmek işçi sınıfını devrim- cileştirmeye, sınıfa ve partiye dayanarak Yeni Ekimleri inşa etmeye çalışıyoruz.

Bu sefer tamamlayacağız. Rus pro- letaryasının 100 yıl önce başlattığı çağı, proleter devrimler çağını sonuna ulaştı- racak, kapitalizmin karanlığını dağıtarak sosyalizmin aydınlığını yaratacağız. Bu bilinç, kararlılık ve iradeyle gecenizi se- lamlıyor, büyük devrimin 100., hareketi- mizin 30. ve partimizin 19. yılını coşkuy- la kutluyoruz.

Şan olsun Ekim Devrimi’nin 100. ya- lına! Şan olsun bu topraklarda proleter devrimin kurmayı partimize! Şan olsun Yeni Ekimler mücadelesine!..

KOCAELİ İL KOMİTESİ

“Parti ile işçi sınıfı arasındaki açığı, geçmişle kıyaslanmayacak kadar daralmıştır...”

SEVGİLİ YOLDAŞLAR, DEĞERLİ DOSTLAR,

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin 100., komünist hareketin 30. yıl dönümü gecesi için emek harcayan yoldaşları, geceye katılarak partimizi onurlandıran tüm dostları devrimci coşkuyla selamlı- yoruz.

Sosyalizmin zaferine duyulan inanç ve umudu yansıtan gecenin başlığı hem işçi sınıfıyla emekçilerin gelecek özlemi- ni hem bu hedefe ulaşma kararlılığını ifade ediyor.

Bu inanç ve umut temelsiz değil el- bet.

100. yıl dönümünü kutladığımız Ekim

Devrimi buzu kırıp yolu açarak kapitaliz- me mahkum olmadığımızı kanıtlamıştır. Yeni bir çağın kapılarını açan bu büyük devrim insanın insan tarafından sömü- rüsünün ortadan kaldırılacağı, her tür baskı, eşitsizlik, ayrımcılık ve zorbalığın son bulacağı, halkların kardeşçe yaşaya- cağı bir dünya kurmanın mümkün oldu- ğunu dosta da düşmana da göstermiştir.

Komünist hareketin 30. yılında, 19. yılına ulaşan TKİP’nin Türkiye coğrafya- sında sürdürdüğü mücadele, bu süreçte işçi sınıfını devrimcileştirme ve işçi sını- fıyla devrimcileşme alanında kat ettiği mesafe, ülkemizde de devrim umudu- nun güçlü ve ayakta olduğunu kanıtıyor.

Kapitalist emperyalizm 100 yıl ön- cesine göre çok daha yıkıcı, daha vahşi, daha katlanılmaz bir evreye ulaşmıştır. Sömürüden, savaşlardan, gericilikten, kökten dincilikten, ırkçılıktan, faşizm- den, kısacası her tür eşitsizlik, ayrımcılık, baskı ve zorbalıktan kurtulabilmenin tek yolu kapitalizmi yıkıp tarihin çöplüğüne atmaktr.

Bu bilinç ve umutla mücadele eden komünistler, devrimin öncü gücünün, yani Türkiye işçi sınıfının bilinç, örgütlen- me ve eylemini büyütme için güçlerini seferber ediyorlar. Devrimci bir sınıf ha- reketini geliştirme bakışıyla gerçekleştiril- en çalışmalar sayesinde artık parti ile işçi sınıfı arasındaki açığı, geçmişle kıyas- lanmayacak kadar daralmıştır. İşçi sınıfı- nın öncülerinin TKİP bayrağı altında bir- leşip mücadele edecekleri bir döneme doğru ilerliyoruz. Artık sosyalizmin mut- lak zaferine duyulan inanç ve umut mad- di sınıfsal temeline kavuşma sürecinde- dir. Evet, gelecek mutlak sosyalizm!

Yaşasın Ekim Devrimi!

Yaşasın TKİP!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

BURSA’DAN KOMÜNİSTLER

“Gelecek her yerde sosyalizme aittir!”

Merhaba,

Dünyayı her anlamıyla yıkıma sürük- leyen emperyalist kapitalist sistemin işçi sınıfı ve ezilen halklara getirdiği zulmü her gün yaşamakta, görmekteyiz. Gele- ceği çalınan milyonlar, artan yoksulluk, sınırsız sömürü, savaşlar, göçler, açlık... Tümü de emperyalist kapitalist sistemin insanlığa sundukları kötülüklerden bazı- ları sadece.

Ancak çaresiz ve çözümsüz değiliz. 100. yılını kutladığımız Ekim Devrimi gibi bir mirasa, 30 yıllık komünist hareketin birikimine sahibiz. Ve bundandır ki gele- cek her yerde sosyalizme aittir!

Gecede emeği geçen tüm yoldaşları kutluyor, devrimci coşkuyla sevgi ve selamlarımızı yolluyoruz.

GÜNEY’DEN KOMÜNİSTLER

“Komünistlere tarihsel bir görev ve sorumluluk düşüyor...”

SEVGİLİ DOSTLAR, YOLDAŞLAR...

Günümüz dünyasında, emperya- list-kapitalist sistemin tüm vahşi ve yıkıcı sonuçlarını en açık haliyle görüyoruz, ya- şıyoruz. Dünyanın dört bir yanında açık, yıkıcı/kirli savaşlar ve bunların kaçınıl- maz sonucu olarak katliamlar yaşanıyor. İnsanlık, bu “çağdaş dünya” maskesinin altında, esasında tarihin en ilkel dönem- lerinden birini yaşıyor. Her yanıyla çürü- müş emperyalist-kapitalist sistem, dün- yamızı bir yok oluşa sürüklüyor.

Türkiye ve çevresinde de emperya- list-kapitalist sistemin bu yıkıcı sonuçları kendini yakıcı biçimde gösteriyor. Coğ- rafyamız ateş çemberinde bulunuyor. Bu çemberin içinde yıkıcı savaşlar, yağma, azgın sömürü ve tüm bu olguların işçi ve emekçilerin karşısına gündelik olarak çı- kardığı saldırılar ve acılar bulunuyor.

Dünya ve Türkiye’deki bu tablo, işçi ve emekçilerin öfkelerini de mayalıyor. Görünen o ki dünyamız yeni bir devrim- ler dalgasına gebe bulunuyor.

100. yılını kutladığımız Sosyalist Ekim Devrimi, böylesi bir tablo içinde dünya proletaryasına ve emekçi halklarına yol göstermeye devam ediyor. Kurtuluşun, yeni bir dünyanın, yeni bir yaşamın kıla- vuzluğunu yapıyor.

DOSTLAR, YOLDAŞLAR,

Bilimsel sosyalizm bize “geleceğin mutlak sosyalizm olduğunu”, ancak bu mutlaklığı gerçek kılabilmek için komü- nistlere tarihsel bir görev ve sorumluluk düştüğünü öğretiyor. İşte bu bilinçle, Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP), em- peryalist-kapitalist sistemi bu coğraf- yadan sarsacak, yeni Ekimler’in yolunu açacak o şanlı eylemi, devrimi örgütlemeye için sarsılmaz ve kararlı duruşuyla güne yükleniyor, geleceğe hazırlanıyor. Partimiz, tüm gücüyle devrime hazırla- nıyor! Lenin önderliğindeki Bolşeviklerin 20. yüzyıla damga vuran ruh ve devrimci iradesi, komünist hareketimizin 30. par- timizin 19 yıllık mücadele deneyimini kapsayan zaman diliminde güncel anla- mını ve karşılığını buluyor.

Yoldaşlar; Sosyalist Ekim Devrimi’nin 100., yeni Ekimler’in müjdecisi partimi- zin 19. yılı vesilesiyle düzenlediğiniz et- kinliği selamlıyor, tüm yoldaşlarımızı ve dostlarımızı kavganın sıcaklığıyla kucak- lıyoruz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

KOMÜNİST BASIN ÇALIŞANLARI

Ekim Devrimi kızıl meşalesi Yeni Ekimler'in Partisi'yle yolumuzu aydınlatıyor!

DOSTLAR, YOLDAŞLAR!

Şanlı Ekim Devrimi'nin 100., komünist hareketin 30. yıl dönümü vesilesiyle düzenlemiş olduğunuz etkinliği devrimci coşkumuzla selamlıyor, başarılar diliyoruz. Etkinlikte emeği geçen tüm yoldaşlarımıza ve bu anlamlı günde dayanışma sergileyen tüm dostlarımıza şükranlarımızı sunuyoruz.

DOSTLAR, YOLDAŞLAR!

Özel mülkiyetin doğuşu, toplumların sınıflara bölünmesi, ezen-ezilen karşıtlığının ortaya çıkmasıyla birlikte, "insanlığın kurtuluşu sorunu" tarihte, çözümünü bekleyen en temel sorun haline gelmiştir. İnsanlığın tarihsel gelişim sürecinde sorunun çözümüne dair türlü arayışlar gündeme gelse de sonuçsuz kalmıştır. Mevcut modern toplumun bilimsel analizine dayalı olarak onun temel çelişmesini açığa çıkaran, toplumlar tarihinin devindirici güçlerine ve nesnel yasalarına işaret eden, sınıflı toplumların son halkası olan kapitalizmin neden ve nasıl aşılacak zorunda olduğunu açıklayan Marksizm ise, "insanlığın kurtuluşu sorunu"nu proletaryanın kurtuluşu sorununa bağlı olarak ele almış, binlerce yıl süren kördüğümün çözümünü ortaya koymuştur.

Marksizm tarafından ortaya konulan bu bilimsel gerçeklik, Leninizm şahsında şanlı Ekim Devrimi ile pratikte somutlanmış, bunu kırıp yolu açarak, insanlığa yeni bir çağın başlangıcını muştulamıştır. Üzerinden bir asır geçmesine ve tarihin zikzaklı ilerleyişine rağmen, Ekim Devrimi'nin kızıl meşalesi, içinde bulunduğumuz karanlık dönemde yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Sınıfsal eşitsizliğin kaldırılmasından kadın cinsinin kurtuluşuna, halkların özgürleşmesi ve kardeşleşmesinden doğanın korunmasına, bilimden kültürel ve sanatsal atılımlara kadar insanlığın yeni bir temelde gelişimine ancak proletarya iktidarı koşullarında varılabileceğini, bugün insanlığın yaşamakta olduğu trajediler döne döne kanıtlamaktadır. Tarih, tekrar ve tekrar proletaryayı siyaset sahnesine çıkarmaya, devrimci rolünü üstlenmeye çalışmaktadır.

DOSTLAR, YOLDAŞLAR!

Proletaryanın bu tarihsel misyonunu kavrayan, Marksizm-Leninizm'in bilimsel temelini özümseyen ve Ekim Devrimi'nin şanlı mirasını sahiplenen Türkiyeliler komünistler olarak, komünist hareketin 30. mücadele yılını kutlamanın haklı kıvancını yaşıyoruz. Bu şanlı yürüyüşümüzde sınıfımızla et-tırnak misali kayna-

şabilme hedefiyle, kazandığımız deneyimlerle ve ödediğimiz bedellerle zafere giden yolda emin adımlarla ilerlemeye devam ediyoruz.

Komünist tutsaklar olarak, proletaryanın tarihsel davasına sahip çıkıyor, Habipler'den, Ümitler'den, Haticeler'den ve Alaattinler'den devraldığımız kızıl bayrağımızı dalgalandırmanın onurunu duyuyor, direniş geleneğimizi sürdürüyoruz. Başta Tek Tıp Elbise olmak üzere devrimci iradeyi teslim almaya yönelik tüm tecrit politikalarına karşı siyasal kimliğimizden en ufak bir taviz vermeden mücadelemizi sürdürüyoruz.

Her ne kadar "fiziken" aranızda bulunmuyor olsak da, "yaşamı köleleştirilen milyonların haklı davasını" savunular olarak, mücadele ateşinin yandığı, devrim ve sosyalizm idealimizin yükseldiği, partimizin kızıl bayrağının göndere çekildiği her yerde ve anda sizlerle birlikte olduğumuzu bilmenizi isteriz.

Zaferi kazanacağımıza ve özgür yarınlarda buluşacağımıza olan sonsuz inancımızla düzenlemiş olduğunuz etkinliği selamlıyor ve "gelecek her yerde proletaryaya aittir" diyoruz.

Şan olsun 100. yılında Ekim Devrimi'ne!

Şan olsun 19. yılında Yeni Ekimler'in Partisi'ne!

Yaşasın proletaryaya devrimi, yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

TKİP DAVA TUTSAKLARI

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ekim Devrimi'nin 100. yılı coşkusuyla sizleri LSG işçileri adına selamlıyoruz!

Biz Frankfurt havaalanındaki LSG işçileri 2014 yılından beri sürekli saldırılarla karşı karşıyayız. Her gün bir bölüm özelleştiriliyor. İşçi arkadaşlarımız başka yerele sürülmeye çalışılıyor. Zorla birkaç kuruş verilerek kapı dışarı edilmek isteniyoruz.

Amaç daha düşük ücret, daha fazla mesai, iş saatlerinin yükseltilmesi vs. dir...

Yani büyük Ekim Devrimi'nin kazanımları tek tek elimizden alınıyor. Biz, BİR-KAR'lı arkadaşlarla birlikte, omuz omuza bu saldırılara karşı durmaya, tabandan işçilerin birliğini güçlendirmeye çalışıyoruz.

Sizleri bu mücadelede biz LSG işçilerine omuz vermeye, destek olmaya çağırıyoruz.

Yaşasın işçilerin birliği! Direne direne kazanacağız!

Hoşça kalın, yoldaşça kalın...

LSG'DEN İŞÇİLER

Ankara BDSP'den "Gelecek mutlak sosyalizm" paneli

BDSP, 19 Kasım'da Ankara'da, "Gelecek Mutlak Sosyalizm" şiarı ile panel düzenledi. Panelde direnişçi kamu emekçisi Veli Saçılık, Yüksel Akkaya ve BDSP temsilcisi konuştu.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), "Gelecek Mutlak Sosyalizm" şiarı ile hazırlıklarını yürüttüğü paneli 19 Kasım'da Ankara Yüksek Ticaretliiler Derneği'nde gerçekleştirdi.

Etkinlik, katledilişinin 8. yılında Alaattin Karadağ ve tüm devrim-sosyalizm şehitleri adına, Enternasyonal Marşı eşliğinde saygı duruşuyla başlatıldı.

Ardından ise söz direnişçi kamu emekçisi **Veli Saçılık'a** bırakıldı. Çeşitli akımların Ekim Devrimi etkinliklerine değinen Saçılık, "Türkiye'de hiç Menşevik yok mu? Türkiye'nin de kendine özgü ÖDP, EMEP, ÖSP vb. Menşevikleri vardır" dedi.

Ekim Devrimi'nin Bolşevizm sayesinde başarıya ulaştığını belirterek "İşçi sınıfı içerisinde kök salmış ve sınıfa iktidar perspektifi ile giden bir parti devrimi gerçekleştirebilir" dedi.

Bolşeviklerin 'çelik bir çekirdek' vurgusuna karşın Menşeviklerin ise gevşek örgütlülüğü savunduğunu söyleyerek "Türkiye'de bu konuda çok olumlu sınav verilmemiştir. Ayrıca devrimci kadro açısından da Babuşkin gibi örnekler öne çıkmaktadır. Türkiye'de ise Alaattin Ka-

radağ, İmran Aydın gibi örnekler vardır" dedi.

Saçılık'ın ardından söz alan **Yüksel Akkaya**, Rusya'da devrim öncesi süreçteki gelişmelere değinerek işçi sınıfındaki değişimlere ışık tuttu. Şubat Devrimi'nde ve Ekim Devrimi'nde işçi sınıfının bilinç olarak değişikliklere uğradığı ve Bolşevik Parti'de ise işçi sınıfı oranının çoğaldığı gerçeğini dile getirerek "Rusya'da çok çeşitli politik akımlar olsa da devrimci süreç işçi sınıfını bağımsız bir güç olarak ortaya çıkarmıştı" dedi.

BDSP temsilcisi ise artan baskı koşullarına dikkat çekerek sözlerine başladı. Ekim Devrimi'nin inişli çıkışlı bir sürecin ardından yaşandığını anlatan temsilci, devrimde Bolşevik Parti'nin ve partide Lenin'in tayin edici rolüne dikkat çekti. Lenin'in tutumunun kritik süreçlerde önemli bir yer tuttuğunu belirtirken Lenin'in işçi sınıfı ile sıkı bağlara sahip olmasının burada taşıdığı öneme vurgu yaptı.

Soru-cevap bölümünde ayrıntılara inen canlı tartışmaların ardından panel sona erdi.

Devrimci, coşkulu ve her bakımdan başarılı bir etkinlik

Yurtdışındaki sınıf devrimcisi komünistler, Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yılını Almanya'nın Wuppertal kentinde yapılan merkezi bir etkinlikle kutladılar. Etkinliğe yüzlerce işçi, emekçi ve genç katıldı.

Etkinliğin hazırlıkları bir ayı aşkın bir süreyi kapsadı. "Ekim Devrimi 100. Yılında! Gelecek mutlak sosyalizm!" şiarı ile gerçekleştirilen etkinliğin öncesine, çok sayıda kentte düzenlenen Ekim Devrimi konulu sunumların yapıldığı etkinliklerden geceye çağrı bildirilerinin dağıtımına, etkinlikle ilgili afiş çalışmasından gece davetiyelerinin satışına, ev ziyaretlerinden dönem içinde yapılan tüm toplantı, gece, yürüyüş ve mitinglere katılıma dek, pek çok politik ve pratik çalışma sığdırıldı. Ekim Devrimi eksenli propaganda ve ajitasyon çalışması yapıldı. Yoğun bir çalışmanın ardından etkinliğin yapıldığı güne gelindi.

"Ekim Devrimi 100. Yılında! Gelecek mutlak sosyalizm!" gecesi de, Wuppertal'deki tarihi binada gerçekleştirildi.

Etkinlik, dünya işçi sınıfının devrimci marşı Enternasyonal ile başlatıldı. Marş söylenirken tüm salon ayağa kalktı. Marşın bitiminin hemen ardından, sunucular, Almanya işçi sınıfının komünist ozanı Bertolt Brecht'in "Parti Nedir?" adlı şiiri ile sahneye geldiler. Bir anda canlı ve coşkulu bir atmosfer oluştu. Sloganlar atıldı. Ardından, günle uyumlu olarak Ekim Devrimi eksenli kısa ve vurgulu bir açılış konuşması yapıldı, katılımcılar selamlandı. Bunu, devrim ve sosyalizm davası uğruna ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşu izledi.

Etkinlikte ilk sahne alan, genç komünistlerden oluşan Gençlik Korosu oldu. Gençlik Korosu oldukça tok ve coşkulu biçimde, Avusturya İşçi Marşı başta olmak üzere, çeşitli dillerden, dünya işçileri ve mücadeleci halklarının kavgalarını anlatan devrimci marşları seslendirdi. Gençlik Korosu'nun dinletisi oldukça beğeni topladı, sık sık alkışlar ve sloganlarla karşılandı. Genç komünistler "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" ve "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!" sloganları ile uğurlandı.

Koronun ardından bu kez, gecenin konuşmasını yapması için bir yoldaş kürsüye davet edildi. Bu esnada salonda gözle görülür bir hareketlilik yaşandı. Sloganlar yükseltildi. Coşku giderek arttı.

Partimiz ve partimizin Yurtdışı Örgütü adına yapılan konuşma, Ekim Devrimi eksenli idi. Onun paha biçilmez deneyim ve derslerini; sadece Çarlık Rusya'sında

değil, dünya ölçüsünde yarattığı sarsıntıyı, yeni bir çağı başlatan, dünya işçilerine ve ezilen mazlum halklara çığır açan özelliğini; tarihsel, toplumsal, siyasal, kültürel ve moral kazanım ve değerlerini içeriyordu. Yanı sıra da, partimizin yakın tarihte gerçekleştirdiği, Ekim Devrimi'nin 100. yılı kutlamaları ile oldukça anlamlı bir buluşmanın ifadesi olan, TKİP 30. yıl Konferansı'nın başarı ile yapıldığına değindi, konferansın en dikkate değer değerlendirmesi ve kararlarını dile getirdi. Konuşma büyük bir dikkatle dinlendi, salondaki coşku sloganlar ve alkışlarla daha da arttı. Konuşmanın bitiminde "Yaşasın Partimiz TKİP!" sloganı haykırıldı.

Konuşmadan sonra dost sanatçı Serenat Ezgican sahneye çağrıldı. Ezgican, Yunan, Roman, Kürt, İspanyol halklarının kavgalarını anlatan türküler ve marşlardan oluşan bir dinleti yaptı. Çav Bella Marşı ise birlikte söylendi. Dinleti beğeni ile karşılandı.

İlk yarının finalinde, yine genç komünistler, Ekim Devrimi'ne ait seçme karelerden oluşan kısa bir sinevizyon eşliğinde tiyatral şiir dinletisi gerçekleştirdiler. Kızıl bayrakları ve coşkulu biçimde okudukları şiirleri ile belirgin bir ilgi gördüler. Şiir dinletisinin ardından etkinliğe yarım saat ara verildi.

Etkinliğin ikinci bölümü, gelenekselleşen merkezi etkinliklerimizin en çok merak edilen, büyük bir ilgi ve dikkatle

izlenen sinevizyon gösterimi ile başlatıldı. Ekim Devrimi ve seyri ile oldukça uyumlu görsel karelerden oluşan görsel materyallerin kullanıldığı, tarihsel bir kronoloji izlenerek, 1860 ve '70'li yıllardan 1905 Devrimi'ne, 1905 Devrimi'nden 1917 Şubat Devrimi ve nihayet 1917 Ekim Devrimi'ne uzanan, devrim sürecinin yalın bir anlatımından oluşan sinevizyon başarılı idi. Belirgin bir dikkatle ve merakla izlendi. Diğer çalışmalar gibi sloganlarla ve alkışlarla karşılandı.

Etkinliğin finalinde katılımcıların merakla beklediği Grup Bajar sahne aldı. Grup Bajar Kürtçe, Zazaca ve Türkçe türkülerden oluşan bir dinleti sundu. Grubun dinletisi beğeni topladı. Türküler eşliğinde halaylar çekildi.

Etkinliğimiz, katılımcı emekçi kitlenin bir kez daha selamlanmasının ve yeni etkinliklerde buluşma çağrısının ardından sonlandırıldı.

Sonuç olarak, yine devrimci politikamızın eseri bir gece programıyla esaslı kendi güçlerimize ait kendi öz ürünlerimizden oluşan başarılı bir etkinlik gerçekleştirdik. Yeni çalışmalara bunun sağladığı moral ve motivasyonla başlayacağız.

ETKİNLİKTEN NOTLAR:

* Etkinlik hem politik ve hem de pratik olarak asgari de olsa tüm hedeflerine ulaşan bir etkinlik oldu.

* Pek çok katılımcı tarafından son yıllardaki en başarılı etkinlik olarak nitelendirildi.

* Etkinliğin programı sade ve devrimci bir programdı. Sunucular oldukça başarılıydı ve programı bir akışkanlık içinde sundular.

* Bu yılki etkinliğin en dikkate değer özelliği ise en coşkulu etkinlik olmasıydı. Bu, gecenin sonuna dek sürdü.

* Bu etkinlikte de katılımcılar yerlerini terk etmedi, programı sonuna dek dikkatle izledi

* Etkinliğimize TKP/ML-YDK, TKP/ML Örgütlenme Komitesi, MKP Avrupa Komitesi, Kaldıraç, MLPD, KPD/Yeniden İnşa ve Anadolu Federasyonu da katıldı, standlar açtılar, mesajlar verdiler. MLPD temsilcisi kürsüden kısa bir konuşma yaptı, kitleyi selamladı. Zaman darlığı nedeniyle mesajların tümü okunmadı.

* En anlamlı selamlamalar ve mesajlar yine ülke parti örgütlerinden geldi. İstanbul İl Komitesi başta olmak üzere, İzmir ve Kocaeli il komitelerinden, Bursa'dan komünistlerden, Güney'den komünistlerden, komünist basınımızdan ve TKİP dava tutsaklarından gelen mesajlar salonda ayrı bir coşku yarattı.

* Gecemizde Frankfurt Havaalanı Lufthansa işçileri de sahne aldı. İki işçi yoldaşımız kürsüden kısa bir konuşma yaptı. Direnişçi Lufthansa işçileri sempati ile karşılandı.

YURTDIŞINDAN KOMÜNİSTLER

Ekim Devrimi'nin 100. yılı etkinlikleri ve iki yol!

Sınıf devrimcileri erken bir zamanda gündemlerine aldıkları "Ekim Devrimi 100. yılında: Gelecek mutlak sosyalizm!" şiarlı çalışmalarını Almanya'nın Wuppertal kentinde düzenledikleri başarılı merkezi geceyle sürdürdüler. Ülkede ve yurt dışında onlarca merkezde Ekim Devrimi'nin insanlık tarihinde yaratmış olduğu etki ve sarsıntıyı anlamaya ve en geniş kitlelere sade bir dil ile anlatmaya çalışıyorlar. Zira bu büyük tarihsel olayı tüm gerçek kapsamıyla anlamak, anlatmak ve bundan kendi devrimci amaçları için dersler çıkarıp onunla donanmak her ciddi devrimci partinin şaşmaz görevidir.

Düne göre Ekim Devrimi'ni ve sosyalizmi toplum düzeyinde bir seçenek olarak sunmak ve savunmak bugün daha kolaydır. Zira 1917 ile 2017 arasında geçen bu 100 yıllık tarih tüm açıklığıyla göstermiştir ki, emperyalist kapitalizm bir barbarlık, savaş ve saldırganlık sistemidir ve özünde insana ait hiçbir şey yoktur. İnsanlığın bu barbarlıktan kurtuluşunun yegane yolu ise yeni Ekimler yaratmaktan geçiyor.

Bu kısa değinmeden sonra, esas olarak dikkat çekmek istediğimiz nokta şudur. Ekim Devrimi'ne bakış ve ele alış, devrimci sınıf partisi TKİP ile solun tüm menşevikleri arasındaki temel bir ayırım noktasıdır. Bu olgu, yapılan etkinliklerde, konuya ilişkin yazılarda, sürdürülen propaganda faaliyetlerinde bir kez daha açık ve net bir şekilde ortaya konulmuştur.

Devrimci sınıf partisi, Ekim Devrimi'nin ideallerine, amacına ve hedeflerine ilişkin titiz bir bağlılıkla, onun deney ve derslerinden Türkiye devrimi ve onun hazırlığı için en iyi şekilde yararlanmaya çalışmaktadır. Komünistler Ekim Devrimi'ni zafere taşıyan ve tüm devrimler için gerekli olan şu üç noktayı; bir, devrimci program ve çizgiyi, iki, bu programı işçi ve emekçilere taşıyacak olan illegal ihtilalci sınıf partisini ve nihayetinde üç, devrimci bir sınıf hareketi yaratma so-

Düşünün ki, insanlık tarihinde ilk kez burjuvazinin mülkiyet ve iktidar tekeli hedef alan ve onu yerle bir eden, bu sayede işçi sınıfı ve müttefiklerini iktidara taşıyan sovyet toplumu ile, özel mülkiyetle hiçbir derdi olmayan, dahası bu alanda özel teşviklerle burjuva düzeninin yolunu açan, tüm temel sorunlara yaklaşımda ise burjuva sınıfının çıkarlarını esas alan burjuva cumhuriyeti yan yana koyarak ikisine de aynı oranda değer verdiklerini yazıp çiziyorlar.

rumluluğunu ön plana çıkarırken, Türkiye'nin tüm menşevikleri, bırakalım bu alanlara yönelik sorumlulukları ve hassasiyeti, onlar Ekim Devrimi'nin içini boşaltıp bu büyük proleter devrimi çarpıtmanın uğraşısı içindeler. Başta Lenin'i ve Bolşevizmi kendi düzen içi program ve emellerine alet ediyorlar. Zaten devrimci olmayanlardan tüm öteki meselelerde olduğu gibi Ekim Devrimi'nden doğru bir kavrayışla devrimci sonuçlar çıkarmalarını beklemek boş bir hayaldir. Devrimciler onlardan bu yönlü bir beklenti içinde değiller. Anacak onlar tüm devrimci değerleri olduğu gibi Ekim Devrimi'ni de çarpıtarak burjuvazi için zararsız bir hale getirmeye çalışıyorlar.

Ekim Devrimi'nin 100. yılını vesile

ederek onu çarpıtma tutumunun en cüretlisini TKP yaptı. Kendi burjuvazisinin bayrağıyla enternasyonal proletaryanın bayrağını yan yana koyarak Ekim Devrimi ve sosyalizmin, kokuşmuş burjuva cumhuriyetlerine ne kadar güzel yakışacağını iddia ettiler. Bu içerikte yazılar yazıp toplantılar yaparak yeni genç kuşaklara bunu anlattılar. Tabi böyle yapmakla da kendilerine en yakışanı yaptılar. Biz burada bir sorun görmüyoruz. Sorun şu ki, bu arkadaşlar Ekim Devrimi ve sosyalizm üzerine konuşup, yazarken ciddi ciddi bu değerlerin gerçek sahiplerinin yalnızca kendileri olduğunu düşünüyorlar. Kendilerinin daha sağındaki kimi menşeviklerle polemik yaparlarken bu alanlarda meydanın boş olmadığını üst perdeden

yazıp duyuruyorlar.

Düşünün ki, insanlık tarihinde ilk kez burjuvazinin mülkiyet ve iktidar tekeli hedef alan ve onu yerle bir eden, bu sayede işçi sınıfı ve müttefiklerini iktidara taşıyan sovyet toplumu ile, özel mülkiyetle hiçbir derdi olmayan, dahası bu alanda özel teşviklerle burjuva düzeninin yolunu açan, tüm temel sorunlara yaklaşımda ise burjuva sınıfının çıkarlarını esas alan burjuva cumhuriyeti yan yana koyarak ikisine de aynı oranda değer verdiklerini yazıp çiziyorlar. Hemen peşinen söyleyelim ki bu ne adına yapılırsa yapılsın utanç verici bir durumdur. Ekim Devrimi ve Bolşevizmle alay etmek demektir. TKP'nin tuttuğu bu yol doğru ikinci Enternasyonal dönemlerinin yoludur. Nasıl ki ikinci Enternasyonal'in dönem partileri Ekim Devrimi, Bolşevizm ve Lenin karşısında kendi burjuva hükümetlerinin yedeğine düşüp emperyalist savaş bütçelerine onay vererek işçi sınıfı davasına ihanet ettilerse, Türkiye devrimi devrimci sınıf partisi önderliğinde gelişip olgunlaştıkça, bu toprakların menşeviklerinin düşeceği durum da farksız olacaktır.

Yaşasın sosyalist Ekim Devrimi! Yaşasın Bolşevizm!

**İstanbul'da
"Gelecek
mutlak
sosyalizm"
etkinliği
çağruları**

Ekim Devrimi'nin 100. yılı dolayısıyla, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP), Kartal'da gerçekleştireceği "Gelecek mutlak sosyalizm!" etkinliğinin çağrısı İstanbul'un çeşitli semtlerinde devam ediyor.

Kartal'da sınıf devrimcileri BDSP'nin Ekim Devrimi gazetesinin dağıtımını sürdürüyor. Dağıtımlar emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılaşırken evlerde de sohbetler gerçekleştiriliyor.

Tuzla ve Pendik'te, E5 üzerinde ve Aydın mahallelerinde de etkinlik çağrısının olduğu afişler yapılarak çevredeki emekçiler ile etkinlik üzerine sohbet edildi.

Esenyurt'ta işçilerin yoğun olarak kullandıkları alanlarda ve servis noktalarında Kızıl Bayrak satışı eşliğinde yapılan dağıtımlarda emekçilerle sohbet edilerek etkinliğe çağrı yapıldı.

21 Kasım sabah saatlerinde

Uzunçayır'da, 22 Kasım'da Mecidiyeköy metrobüs durağında yapılan dağıtımlarda Ekim Devrimi emekçilere anlatılarak etkinliğe çağrı yapıldı. Esenyurt'ta işçilerin yoğun olarak kullandığı güzergâhta dağıtımlar sürdü ve ev ziyaretleri gerçekleştirildi.

"Gelecek mutlak sosyalizm" afişleri ve etkinliğin çağrısının yer aldığı afişler de birçok mahallede yapılıyor.

Suriye'de "siyasi çözüm" mü?

A. Engin Yılmaz

Suriye krizinin ve iç savaşın ilk aşamasından itibaren sorunun çözümünün, ülkenin meşru temsilcisi olan Şam yönetiminin de dahil olacağı bir denklemden geçtiğini savunan Rusya, Suriye'nin kaderini belirlemede ve bugünkü "siyasi çözüm" noktasına gelinmesinde temel bir rol oynadı.

Suriye'deki süreçlerin yönlendirilmesinde inisiyatifi önemli ölçüde ele geçiren Rusya, Suriye'deki sorunun "siyasi çözümü" için 2016 sonunda Astana'da başlayan sürece de somut biçimler kazandırmış görünüyor.

Musul'un ardından Demokratik Suriye Güçleri (QSD) ve ABD öncülüğündeki koalisyonla karşı Rakka'yı ve Suriye rejimine karşı Deir ez-Zor'u kaybeden IŞİD, elinde kalan son şehir Elbu Kemal'in de Suriye ordusu tarafından geri alınmasıyla Suriye ve Irak'ta ağır darbeler yedi. IŞİD'in varlığının sona erdiği genel kabul görmüş bulunuyor. Bu kabul, Suriye savaşının sonuna geldiğinin ilanı da sayılabilir. Savaşın sonuna geldiğinden hareketle, bu savaşın küresel düzeydeki iki temel emperyalist gücü olan Rusya ve ABD, Vietnam'da Asya Pasifik Ekonomik İşbirliği (APEC) Zirvesi'nde görüştüler. Ardından da "savaşın artık bitmesi ve siyasi çözümün bulunması konusunda mutabakata vardıklarını" dünyaya ilan ettiler.

IŞİD'in bir an önce sona erdirilmesi için ortak mücadeleye devam edeceklerini, Suriye'nin egemenliğine, toprak bütünlüğüne ve bağımsızlığına bağlı kalacaklarını, yanı sıra kendi güçlerinin güvenliği için askeri kanalların açık bırakılması konusunda da anlaşmalarını açıklayan ABD ve Rusya, ayrıca savaşın tüm taraflarını da siyasal çözüm sürecinde aktif biçimde rol üstlenmeye çağırdılar. Taraflardan biri olan QSD'nin de çözüm masasında yer alması gerektiği konusunda Putin ve Trump'ın mutabakata vardıkları söyleniyor. Rusya'nın zaten yapmayı planladığı Suriye çalıştayına Türkiye'nin tüm itirazlarına rağmen QSD'yi davet ettiği biliniyor. Bu tercih, Türkiye'nin Suriye'de Kürtlerle ilgili hesaplarına darbe vurduğu gibi, Suriye'nin geleceğinde rol oynamak gibi hayallerini de suya düşürmüş oluyor. Kürtlerin Suriye'deki yeni gelişmelerde çözümün bir parçası olabileceği düşüncesi Türk devletine adeta kabus yaşıyor.

Bunun içindir ki Putin ile görüşmek için Rusya'ya gitmeden önce gelişmelerle ilgili açıklamalarda bulunan Erdoğan, ABD ve Rusya'nın Suriye'de askeri çözü-

mün olamayacağına ilişkin açıklamalarını, "Askeri çözüm mümkün değil deniliyor. ... O zaman çöksinler askerlerini. Siyasi yönetime başvurulsun. Bir an önce seçime gitmenin yolları aransın. ... Suriye'deki üslerini boşaltsınlar" biçiminde tepki göstererek hiddetlenmişti. Rusya ile ABD'nin Suriye konusundaki anlaşmalarını "aldatma" ve "dünyayı kandırma" gibi sert sözlerle niteleyen Erdoğan'ın kükremesi Soçi'de son buldu. Putin ile yapılan görüşmenin ardından kamuoyunun karşısına çıkan Erdoğan, "Suriye'de siyasi çözümün zemini bulunduğu konusunda mutabık kalındığı" şeklinde açıklamalar yaptı. Erdoğan ile birlikte Soçi'ye giden ve basın mensuplarına demeç veren Çavuşoğlu'na Erdoğan'ın bu sözleri sorulduğunda, Çavuşoğlu, Erdoğan'ın "Suriye'deki siyasi süreci hızlandırma gayesi içinde olduğu" şeklinde yanıt verdi ve yanı sıra "Biz en iyi çözümün siyasi çözüm olduğuna inanıyoruz" diye de ekledi.

ABD ve Rusya'nın siyasi çözümde mutabakata varması, Türkiye'yi de "siyasi çözüm"e mecbur bırakmıştır. Türkiye, Soçi'de sadece buna mahkum olmakla kalmamış, aynı zamanda Rusya'nın Suriye Ulusal Kongresi'ne davet ettiği PYD'nin kongreye katılmasını engellemek için kendini paralaması da Putin'i ikna etmeye yetmemiş görünüyor.

ABD VE RUSYA ARASINDAKİ HEGEMONYA SAVAŞINDA YENİ SAYFA

Bilindiği gibi ABD, Suriye'ye müdahale sürecinin ilk yıllarında patlak veren gerici iç savaşı kendi çıkar ve ihtiyaçlarına göre yönlendirmek için ilk aşamalarda

Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ı taşeron devletler olarak kullandı. IŞİD ve El Nusra gibi cihatçı çetelere de her türlü desteği sundu. Tüm bunlara rağmen sonuç alamayınca, gelişmeleri arzulan bir sonuca bağlamak üzere 2014 yılında devreye dolaysız olarak kendisi girmişti. Fakat Rusya'nın da Suriye'de devreye girmesiyle birlikte amacına ulaşamamış, çıkar ve hesapları önemli bir darbe yemişti.

Rusya'nın 2015'te Suriye'ye etkili bir müdahalede bulunması sadece ABD ve İsrail siyonizminin hesaplarını alt-üst etmekle kalmamıştı. Rusya aynı zamanda dengeleri Esad rejiminin lehine çevirmeyi de başararak, Suriye'de inisiyatifi belirgin olarak eline almıştı. Halep'in alınması ise bunun dönüm noktası olmuştu.

Tüm bu gelişmelerin ardından ve gelinen aşamada IŞİD'in Suriye ve Irak'taki varlığının neredeyse son bulunduğu ve dolayısıyla Suriye savaşının da sonuna geldiği inancıyla iki hegemon güç, sorunu siyasi çözüm yoluyla "mutlu" sona bağlayacaklarını ilan etmiş bulunuyorlar. Düne kadar emperyalistler arası ilişkilerdeki gerilimin ve bunun yansımaları olan yıkımın ana sahnesi olan Suriye, şimdi aynı hegemon güçler tarafından "siyasi çözümün ve barışın" sahnesi haline getiriliyor. Gerçekte yaşananın özü ve özeti ise, Suriye krizine yeni bir emperyalist müdahalede bulunarak ülkeye çıkar ve amaçları doğrultusunda yeni bir biçim vermek ve bunun üzerinden bölgedeki egemenlik mücadelesini başka biçimler içinde sürdürmekten ibarettir.

Dolayısıyla emperyalist hegemonya savaşının kanlı sofrasına dönüşen Suriye ve Irak şahsında Ortadoğu'daki gelişme-

ler çok hızlı değişebileceği gibi belirsizliğini de korumaktadır. Bölgedeki zemin gerek küresel emperyalist odakların gerekse de bölgesel güçlerin farklı çıkarları nedeniyle "siyasi çözüm" sonrası da çatışabilmeye ve bu temeldeki ittifakların hızla değişebilmesine fazlasıyla müsaittir. Dahası bölgenin kendisi çelişki ve çatışmalar yumağı olduğu gibi sayısız çıkarı bağdaştırmanın da kolay olmadığı bir av sahasıdır. Somutta ABD ile Rusya arasında emperyalist bir hegemonya alanına dönüşen Suriye'de nasıl bir siyasi çözüme ulaşılabileceği ve gelişmelerin nasıl bir seyir izleyeceği temel sorunlardan bir tanesidir. Zira söz konusu olan emperyalist paylaşım savaşıdır ve bunun kendisini Ortadoğu üzerinden ortaya koymasındır. Bu savaşın Ortadoğu cephesinde çıkarlar, çatışmalar, çelişkiler, müttefikler ve bu ekseninde cereyan edebilecek gelişmeler hızla değişebilmektedir. Bunun içindir ki bölgedeki gelişmelerin toplamı üzerinden bakıldığında sürmekte olan savaşları sona erdirmek bir yana, bunlara yeni halkaların ekleneceği yazık ki daha da gerçekçi görünmektedir. Suriye'nin geleceğine ilişkin iki hegemon gücün yanı sıra bölge gericiliğinin kendi aralarındaki görüş, demek oluyor ki çıkar farklılıkları bunun nesnel zemini. Zira ABD ve Rusya için söz konusu olan, Suriye'nin geleceğinden ziyade bölgedeki emperyalist çıkarlarıdır.

Nitekim ABD'nin Suriye ve Irak'taki projelerinin peş peşe çökmesi sonucu onun yeni manevraları nasıl da devreye soktuğunun yeni örnekleri de görülmektedir. Suudi Arabistan'da yaşanan son gelişmeler bu manevraların bir parçası sayılmalıdır. Ortadoğu'da ABD, İsrail ve Suudi Arabistan merkezli yeni kirli ve saldırgan girişimlerin kapıları açılmaktadır. Rusya, İran ve Suriye'nin karşısına ABD, İsrail ve Arabistan ekseni çıkarılmakta ve yeni savaşlara hazırlık yapılmaktadır.

"SİYASİ ÇÖZÜM" SONRASI SURIYE VE KÜRT SORUNU

Suriye savaşının seyri ve geldiği aşama, Rusya'nın kendisini bir dünya gücü olarak gösterebilmesinin vesilesi oldu. Dolayısıyla Ortadoğu savaşının Suriye cephesinde gelişmeler daha çok Rusya'nın arzulan biçimde seyrederken, ABD, çıkar ve hedefleri bakımından "hezimete" uğradı. Geline aşamada ABD, neredeyse sadece Rojava üzerinden Suriye'de alan tutabilmektedir. ABD emperyalizmi dünyada yankılar yaratan

Kobanê Direnişinde Kürt hareketine en dramatik anda destekte bulunmuş ve bu sayede de PYD önderliğindeki Rojava Kürtleri üzerinden Suriye'deki etki alanını koruyup genişletme imkanı bulmuştur. Dolayısıyla Kürt hareketi ABD'nin Suriye'deki temel müttefikidir. YPG'nin kontrol ettiği Suriye Kürdistan'ında federatif bir yapıyı da desteklemektedir.

Aynı Kürt hareketi Rusya'nın da önemli muhatabı durumundadır ve Suriye sorununa "siyasi çözüm" arayışının da temel dinamiklerinden biri olarak görülmektedir. Dolayısıyla Suriye'nin geleceğinde en etkili güç olan Rusya, Suriye Kürtleriyle işbirliği yaparak "yeni" Suriye'nin inşasında onları "siyasal çözümün" doğrudan bir parçası haline getirmektedir. Bu aynı zamanda ABD'nin Kürtler üzerindeki etkisini sınırlamak, Kürtleri tümüyle ABD'ye kaptırmamak anlamına da gelmektedir. Bunun için de Kürtlere yeni dönemde özerklik gibi resmi bir siyasal statü tanınmasını da desteklemektedir. Suriye rejiminin "Kürtlerle özerkliği konuşabiliriz" demesi ve Kürtlerin Rusya tarafından Suriye Halkları Kongresi'ne davet edilmesi, yanı sıra Rusya'nın önerdiği anayasa taslağının federatif bir içerik kazanması vb. olgular buna işaretir.

Bu gelişmeler üzerinden ve iki emperyalist gücün desteği eşliğinde YPG, ortaya çıkan fırsatı etkin bir şekilde değerlendirerek Suriye Kürdistan'ındaki kazanımlarını korumak, buna anayasal bir zemin kazandırmak, dahası bunu federatif bir yapıya taşımak istemektedir. Gelişmelerin nereye evrileceğini ise zaman gösterecektir. Ortadoğu'daki emperyalist paylaşım mücadelesinin iki büyük gücü olan ABD ve Rusya Suriye'deki Kürt sorunu konusunda şimdilik ortak bir zeminde dursalar da bölge gericiliğinin bunu kolayından kabullenmesi olası görünmemektedir. Bir dizi konuda çıkarları bağdaşmayan bölge güçlerinin, Kürt düşmanlığı söz konusu olunca, Kürt halkının kazanımlarını yok etmek için nasıl da birleşebileceği Güney Kürdistan'daki referandum üzerinden bir kez daha görülmüştü. Bu gerici ittifakın Rojava Kürt hareketine karşı gerçekleşmeyeceği iddia edilemez ve en azından Türkiye'nin Rojava'ya resmi statü tanınmasını kabul edeceği de kolayından beklenemez.

ABD ve Rusya'nın Suriye'de belli kollarında ortak bir zeminde bulunmaları, siyasi çözümde Kürtleri çözümün bir parçası olarak görmeleri, Türkiye'nin Suriye'ye yönelik bütün hesaplarını boşa düşürmekte, Kürtlerin resmi statü kazanacaklarından hareketle ona kabuslar yaşatmaktadır. Geline aşamada olayların gelip dayandığı bugünkü tablo karşısında Türk sermaye devletinin durduğu yer ise içler acısıdır. Ortadoğu'ya ilişkin dış politikasının ekseninde yalnızca Kürt sorunu ve Kürt kazanımlarının tasfiyesi bulunan Türkiye, dış politikada tümüyle iflas etmiş bulunmaktadır.

100 yılın çağırısı...

Gericiliğe karşı mücadeleye!

Bugün ağır sömürü, baskı ve gericilik ortamında işçi ve emekçiler çok yönlü olarak kuşatılmış ve sersemletilmiş durumdadır. Pek çok emekçi kadın, işçi ve emekçiler üzerindeki bu gerici kuşatmaya işaret ederek, devrimin zorluğundan dem vuruyor, dinsel gericiliğin etki alanından yola çıkarak imkansız olduğunu iddia edebiliyor. Peki, bundan 100 yıl önce büyük toplumsal altüstlere yol açan Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği Rusya'da durum neydi?

Çarlık Rusyası'nda işçi sınıfının durumuna baktığımızda, bugüne göre çok daha geri bir tablo söz konusuydu. Kadınların durumu ise çok daha ağırdı. Kadınlar için Çarlık düzeni, kilise ve koca denetimi altında bir yaşam söz konusuydu. Kadınlar yasal olarak herhangi bir hakka sahip değillerdi. Okuma yazma oranı yüzde 11 idi. Avrupa Rusya'sında kilisenin egemenliği söz konusu iken, İslamiyetin egemen olduğu Orta Asya'da ise durum çok daha vahimdi. Şeriat kanunlarının hüküm sürdüğü bu coğrafyada kadın dört duvar arasına kapatılmıştı; küçük yaşta alınıp satılan, adının-sanının dahi yok sayıldığı bir konumda idi.

Rusya'da kapitalizmin gelişmesi ile birlikte kadınlar da üretim alanlarına çekilmeye başladılar. Büyük kentlerde 1800'lü yılların sonlarında, hizmetçiliğin yanı sıra, özellikle büyük tekstil atölyelerini doldurmaya başladılar. Üretime çekilmeleri kadınların konumunda ilerleme sağlasa da, çifte sömürü, çalışma ve toplumsal yaşamda ikinci konum devam etmekteydi. 1905 öncesinde kadın işçiler içinde yürütülen devrimci çalışmaya verilen yanıt oldukça sınırlıydı.

Rusya'da işçi sınıfı için olduğu gibi kadın işçilerin dönüşümünde de en sarsıcı etkiyi yaratan 1905'in 9 Ocak'ında gerçekleşen Kanlı Pazar oldu. Çara taleplerini iletmek için toplanan, o güne kadar Çara "baba" diyen, Çarın portreleri ile

azizlerin resimlerini taşıyan yüz bini aşkın işçinin üzerine ateş açılması sonucu binin üzerinde işçi yaşamını yitirdi. Bu katliam kadın işçileri de derinden etkiledi. "Artık Çar babamız yok" diyerek aynı gün gösterilere devam eden işçilerin içinde kadın işçiler azımsanmayacak sayıdaydılar.

Kanlı Pazar'ın ardından yükselen kitle grevlerinde kadın işçiler daha belirgin yer alırlar. 1905'in Mayıs-Ağustos ayları arasında Ivanovo-Voznesenk'te çoğunluğu kadınlardan oluşan 70 bin tekstil işçisinin gerçekleştirdiği grevlerde kadınlar önemli bir yer tutarlar. 1905 Devrimi ise kadın işçilerin siyasal bilinçlerinde sıçramaya yol açar.

1905 Devrimi'nin ardından Stolipin gericiliği döneminin ağır baskı koşullarında, Bolşeviklerin kadınlar içindeki örgütlenme çalışmaları ivme kazanır. Fabrikalar içinde kökleşmede bu dönemde yürütülen çalışmalar büyük önem taşıyor. 1910'dan sonra Rusya'da sınıf kimliği kazanmaya başlayan kadın işçiler, cinsel ezilmişliğe, kadın kimliklerine dönük sorunlara karşı grev ve direnişler gerçekleştirirler. 1913 yılında çoğunluğu kadın işçi olan bir tekstil fabrikasında gerçekleştirilen grevde, ücret artışı dışında ücretli hamilelik izni de yer alır. 1913 yılında Moskova'da bir fabrikada gerçekleşen grevde işçilerin taleplerinden biri küfürün yasaklanması ve kadınlara kibare davranılmasıdır. 1911 yılında Khludovskiy isimli fabrikada 5 bin işçinin greve başlamasının nedeni ise bir ustabaşının kadın işçilere davranışlarıdır. Bu süreçte pek çok fabrikada kadınlar cinsel ezilmişlikten kaynaklı sorunlar üzerinden talepler öne sürerler. Ekonomik grevlerin yanı sıra siyasal grevlere de katılan kadın işçiler, sınıf mücadelesi içinde özne haline gelirler.

Kadını ve erkeğiyle işçi sınıfı ve yoksul köylülük tarafından gerçekleştirilen

devrimin ardından Rusya'da kadınlar için de yeni bir yaşamın kapıları açılır. Yasalar önünde kadının erkekle tam hak eşitliği sağlanırken, toplumsal kurumsallaşmalar yoluyla kadının toplumsal yaşama katılımının önündeki engeller kaldırılır. "Eski efendi" bakışının yıkılması için ataerkil değerlere karşı sistematik mücadele yürütülür. '30'lü yıllara gelindiğinde, çarlık-koca ve kilise üçgenine sıkışan kadınlar, toplumsal ve siyasal yaşamda bir özne haline gelmişlerdir.

Ancak Orta Asya'da yaşayan kadınların durumu çok daha zordur. Bolşevikler gericiliğe karşı mücadelede en ciddi sınavı Türki cumhuriyetlerde verirler. Bu coğrafyada değişim, işçi iktidarının gücüyle, yılları bulan mücadelelerle başarılır. Bolşevik Parti'nin kadın kolu Jenotyellerin inatçı ve kararlı çabaları sonucu, İç Asya'nın müslüman topluluklarında kadınların yaşamında devrim gerçekleşir.

Rusya'da devrimle birlikte toplumda ciddi altüst oluşlar yaşanmasına rağmen, Türki cumhuriyetlerde hâlâ Ortaçağ gericiliği etkisini sürdürmektedir. Evin dört duvarı dışına çıkamayan kadınlar, molla ve kadınlara hüküm sürdüğü toplumda, insan yerine dahi konulmamaktadır. Jenotyeller burada ısrarlı, kararlı ve yaratıcı çalışmalar yürütürler, çok sayıda Bolşevik kadının katledilmesi pahasına... Eğitim ve aydınlatma çalışmaları yapılır, kadınlar için okuma yazma kursları açılır, kadının toplumsal üretime katılımı teşvik edilir. İşçi iktidarının gücü ve desteği ile yürütülen çalışmaların sonucunda kadınlar, devrimden 7 yıl sonra, kitleseleylemlerle, köleliklerinin sembolü olan burka ve çarşafı yakarlar.

Ekim Devrimi, gerici-cinsiyetçi bakışın sınıf mücadelesi içinde değişime uğrayabileceği gerçeğini gözler önüne sererken, gerçek eşitlik ve özgürlüğün ise ancak sömürünün ortadan kalkmasıyla olanaklı olduğunu göstermiştir.

Kadın hak ve özgürlüklerine kağıt üzerinde dahi tahammülleri yok!

Burjuva yasalarına yazılı hakların hiç bir güvencesi olmadığını işçi ve emekçiler gayet iyi biliyorlar. Konuya kadın işçi ve emekçiler açısından bakıldığında bu durum daha belirgin olarak görülüyor. Bunun son örneği, 2010 senesinde Başbakanlık tarafından "Kadın istihdamını ve fırsat eşitliğini" içeren belli düzenlemelerin yer aldığı genelgenin şimdi değiştirilmek istenmesi oldu.

AKP hükümetinin gerek kadın hak ve özgürlükleri mücadelesinin bir basıncı sonucu gerekse o dönem Avrupa Birliği'ne uyum kaygısıyla yayınladığı bu genelgeyle, kadın emekçilerin iş yerlerinde yaşadıkları ayrımcılığa karşı bir takım yasal düzenlemeler getirilmişti. Bunun ne kadar uygulandığı ya da denetlendiği tartışmalıdır ancak şimdi bundan da vazgeçmeye hazırlanıyorlar. Bunu da doğrudan tepki almamak hesabıyla genelgenin "ülke koşulları ve güncel ihtiyaçlar doğrultusunda güncellenmesi" adıyla yapıyorlar. Ve bu güncellemeyle, "kadının fırsat eşitliğini sağlayacağı ve kadının istihdamını kolaylaştıracağı" ileri sürülen hükümlerden "arındırılmış" yeni bir taslak hazırlıyorlar.

YENİ GENELGENİN GÜNCELLENMİŞ HALİNDE NELER YOK?

- Eski genelgede yer alan "eşit işe eşit ücret imkanının sağlanması" hükmü yeni genelgede yok.

- Kamu ve özel sektör iş yerlerine yönelik yapılan denetimlerde, cinsiyet eşitliğine ilişkin hükümlere uyulup uyulmadığının denetlenmesi zorunluluğu yeni genelgede yok.

- Kamu kurum ve kuruluşları ve yerel yönetimlerin faaliyet raporlarına kadın-erkek eşitliği yaklaşımını dahil et-

melerine, kamu kurumlarınca mevzuat taslakları hazırlanırken fırsat eşitliği etki değerlendirmesi yapılarak taslakların ekinde sunulması zorunluluğuna da yeni genelgede yer verilmiyor.

- "Kamu kurum ve kuruluşlarında işe giriş sınavları ve hizmet içi eğitim programlarına katılım, görevde ve unvanında yükselme (terfi), üst yönetim kademelelerinde görev alma hususlarında cinsiyete dayalı ayrımcılık yapılmayacak, kadın-erkek fırsat eşitliği ilkesi gözetilecektir. Tüm kamu kurum ve kuruluşları, hizmet içi eğitim programlarında 'kadın-erkek fırsat eşitliği' konusuna yer vereceklerdir" maddesi yeni genelgede yok.

- "Halk Eğitim Merkezleri, Toplum Merkezleri, Türkiye İş Kurumu Genel Müdürlüğü ve yerel yönetimlerin yaygın eğitim faaliyetleri ve mesleki eğitim programlarında, sivil toplum kuruluşlarıyla işbirliği sağlayarak kadının insan hakları, eğitim ve istihdam olanakları, iş arama süreçlerinde danışmanlık ve rehberlik

hizmetlerine ilişkin konuları da içerecek şekilde planlaması" görevine yeni genelgede yer yok.

- Kadın konukevlerindeki şiddet mağduru kadınlar ile tahliyesine bir yıldan az kalan cezaevindeki kadınlar ve kocası ölen veya boşanan kadınların sosyal yaşama katılmalarının sağlanması amacıyla gerçekleştirilecek projelere öncelik tanınmasına ilişkin hüküm de artık yok.

- Çalışma yaşamına ilişkin istatistiklerin cinsiyet temelinde toplanması, ayrıca ev eksensli çalışan kadınlara ilişkin düzenli ve sistemli istatistikler hazırlanması ve araştırmalar yapılması zorunluluğu da yeni genelgede yok.

- Kamu ve özel iş yerlerinde kreş ve gündüz bakımevi kurulması ve kurulup kurulmadığının denetlenmesi görevi de taslakta yok.

Görüldüğü gibi, AKP gericiliği hak ve özgürlükleri gasp etme konusunda kendini sürekli güncelliyor. Kadın işçi ve emekçilerin çalışma yaşamında yaşadıkları ayrımcılığın, eşitsizliğin önüne geçmek adına kağıt üzerine yazılı hükümlere dahi tahammül edilmiyor. Bunların genişletilmesi ve yaşamda uygulanır hale getirilmesi gerekirken tümünden ortadan kaldırılıyorlar. Kadınları çalışma yaşamına dahil edecek kısmi önlemleri içeren hükümlerden kurtuluyorlar. Kadınlara yaşam alanı olarak sadece evleri gösteriliyor, kariyer olarak da sadece annelik uygun görülüyor. Kadın işçi ve emekçiler daha fazla güvencesiz ve esnek çalışma biçimlerine itiliyor. Bu genelge AKP gericiliğinin artan saldırılarının yeni bir örneği olarak karşımızda duruyor. Hak gasplarına karşı koymanın, gericiğin saldırılarını durdurmanın yolu ise örgütlü mücadeleyi büyütmekten geçiyor.

25 Kasım'da Mirabel Kardeşler'in çağrısı:

Kadına yönelik şiddete karşı örgütlen, güçlen!

1930 yılında, Latin Amerika'nın küçük bir ada ülkesi olan Dominik Cumhuriyeti'nde, Rafael Trujillo askeri bir darbe ile iktidarı ele geçirdi. 31 yıl boyunca baskıyla birlikte iktidarda kalmayı başaran diktatöre karşı çeşitli ayaklanmalar gerçekleşiyordu. Diktatörlüğe karşı olan Clandestine Hareketi, diktatör Rafael Trujillo için oldukça rahatsız ediciydi. Bu hareketin başında Mirabel Kardeşler olarak bilinen üç kadın savaştı; Maria, Patria, Minerva. Mirabel Kardeşler, diktatörlüğe karşı verdikleri yiğitçe mücadele nedeniyle hedef gösterilerek 25 Kasım 1960 tarihinde tecavüz edilip katledildiler.

Taciz ve tecavüzün meşrulaştırılmaya çalışıldığı, kadın üzerinden her türlü gerici düşüncenin aşılandığı, kadına yönelik şiddetin kat kat arttığı bu dönemde, Mirabel Kardeşleri sahiplenmek ve mücadeleyi büyütmek özel bir önemdedir. Evine dönerken tecavüze uğrayıp vahşice katledilen Özgecan Aslan'ın, lise sıralarında öğretmeni tarafından tecavüze uğradığı için yaşamına son veren Cansel Buse Kınal'ın, okul çıkışında katledilen Helin Palandöken'in ve isimlerini bilmediğimiz nice sıra arkadaşımızın katledilmesi bu düzenden bağımsız değildir. Kadına yönelik her türlü gerici saldırının önünü açan AKP iktidarı ise, bütün tecavüzcü-katilleri aklamakta, mahkemelerde "iyi hal" indirimleri ile ödüller sunmakta ve kadını hedef alan taciz, tecavüz, şiddet vb. saldırılara yasal birçok dayanak oluşturmaktadır.

Devrimci Liseliler Birliği olarak 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde mücadeleyi büyütme, örgütlü birliğimizi güçlendirmeye çağırıyoruz.

DEVİRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

OHAL'de kadına yönelik şiddette artış!

15 Temmuz darbe girişimini fırsata dönüştüren AKP iktidarı, ilan ettiği OHAL ile işçiler, emekçiler ve kadınların üzerindeki sömürü, baskı ve şiddeti artırdı.

* OHAL koşullarında 2017'nin ilk 6 ayında 208 kadın katledildi. Aynı zamanda kadınların yaşam tarzına yönelik müdahaleler artış gösterdi. Kadına şiddet uygulayanlara yönelik "iyi hal" ve "haksız tahrik" indirimleri devam etti.

* Kürt halkını hedef alan saldırılardan Kürt kadınları yoğun bir şekilde etkilendi. Kürt illerindeki belediyelere kayyım atandı, belediye eş başkanları, milletvekilleri halen tutuklu bulunuyor. Kayyım atanan belediyelerdeki kadın daireleri ya kapatıldı, ya da kayyımın atadığı erkekler görevlendirildi.

* KHK ile kamudan ihraç edilen kamu emekçilerinin en az

%23'ünü kadınlar oluşturuyor. Üniversitelerden ihraç edilen 4 bin 811 akademisyenin 5'te biri kadın. İhraçlara karşı kamu emekçilerinin direnişleri devam ediyor. Nuriye Gülmen, tutuklu bulunduğu Sincan Hapishanesi'nde açlık grevini sürdürürken, Semih ve Esra Özakça ise dışarıda açlık grevlerine devam ediyor.

* OHAL ile birlikte ilerici-sol basın üzerinde de baskılar arttı. 16 kadın gazeteci halen cezaevindeyken, Jin Haber Ajansı ve Şujın KHK ile kapatıldı.

* OHAL döneminde çocuklara yönelik cinsel istismarda da artış yaşandı. Bu zaman dilimi içerisinde 368 çocuk, istismara maruz kaldı. Çocuk yaşta evlendirilenler ise bu sayılara dahil değil.

* Cezaevlerinde hak ihlallerinde de artışlar yaşandı. Tutuklu ve hükümlülerin iletişim, görüş ve sağlık hakkı ellerinden alındı. Geçtiğimiz aylarda Tarsus Cezaevi'nde kadın tutsaklar açlık grevi gerçekleştirdiler.

Denizler ve Nazım bize aittir!

Geçtiğimiz günlerde burjuva basında iki haber yer aldı. Haberlerden biri '71 devrimci hareketinin devrimci önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın kesinleşen idam hükmü kararının yer aldığı ıslak imzalı belge ve mahkeme tutanaklarının satışa çıkartılması idi. Diğeri ise, Nazım Hikmet'in, kendi yaşam öyküsünü ve yaşamı sırasında tanıdığı komünist şahsiyetlerin gördüğü baskı ve zulmü anlatan, en önemlisi de, arka planı Büyük Sosyalist Ekim Devrimi olan, otobiyografik nitelikteki "Yaşamak güzel şey be kardeşim" adlı romanına sansür uygulandığı haberi idi. Bu iki gelişme sadece ilerici ve devrimci çevrelerde değil, toplum ölçüsünde de tepkiyle karşılandı.

DAVA İNSANLARI OLARAK DENİZLER VE DÜZENİN KİRLİ HESAPLARI

Tüm devrimci önderler yaşadıkları süreçte devrimci düşüncelerinden ve politik kimliklerinden dolayı, egemen sınıfların ve iş başındaki hükümetlerin çok yönlü saldırıları ile karşı karşıya kalmışlardır. Keyfi gözaltılar, kovuşturmalar, işkenceler, uzun mahkumiyetler... Tüm bu saldırılar iğrenç yalanlar ve karaçalmalar eşliğinde hayata geçirilmiştir. Kimi kurşunlanarak, kimi idam edilerek, kimi de karanlık zindanlarda imha edilerek, katledilmiştir.

Devrimci önderlere dönük saldırılar kılık değiştirerek ölümlerinden sonra da devam eder. Sağlıklarında baskı ve zulüm gören devrimci önderler, bu kez adeta birer "ikon" haline getirilir, azizleştirilirler. Devrimci düşüncelerinden kopartılır, politik kimliklerinden arındırılır, düzen için kabul edilebilir sınırlara hapsedilirler. Bu çabaların gerçek hedefi, devrimci önderleri değersizleştirmektir. Devrimci düşünce ve pratiklerinin içini boşaltmak, zaman içinde unutturmaktır. Günümüzde, Denizler ve Nazım'a dönük uygulamalar da benzer kirli hesapların ifadesidir.

Denizler, o günkü çizgi ve programlarının ideolojik-sınıfsal niteliğinden bağımsız olarak, ilk kez kurulu düzene başkaldırdılar, devlete silah çektiler. Düzeni ve devleti reformdan geçirmeyi değil, devrimi seçtiler. Şiddete dayalı devrim fikrini savundular. Emperyalizme cephe-den tavır aldılar. Sömürüye, ezilmişliğe, her türden eşitsizliğe karşı durdular. Emperyalizme uşaklığa ve kölece bağımlılığa karşı "Türkiye'nin bağımsızlığı" nı, kardeş Kürt halkının ulusal hak yoksunluğuna karşı Türk ve Kürt halkının kardeşliğini

savundular. Kısacası, milyonlarca emekçinin haklı davası için savaştılar. Günümüzde de, bu dava uğrunda tereddütsüzce ölümü kucakladılar.

Yeni genç kuşaklar, işçiler ve emekçiler, aradan geçen yıllara rağmen, bu yiğit devrimcileri unutmadıkları gibi daha çok sahiplendiler. Onlar, devrimci idealleri, kararlılıkları ve fedakârlıklarıyla yeni kuşaklara hep yol gösterdiler.

12 Mart ve sonrası uzun yıllar, devlete silah çeken anarşistler ve yıkıcılar olarak nitelenen Denizler, tam da bundan dolayı, "iyi çocuklar", "gerçek yurtseverler" ilan edildiler. "İdam edilmemeliydiler" denilmeye başlandı. Devrimci ideallerinden ve kimliklerinden arındırılarak, salt insani yönleri öne çıkartılarak, ehlileştirilmeye, düzenin kabul edebileceği sınırlara hapsedilmeye çalışıldılar.

Bu çabalar işçi ve emekçi kitleleri aldatmak, bu saygın devrimciler şahsında devrim davasını, devrimci ideal ve değerleri unutturmak içindi. Daha sinsi, dolayısıyla daha tehlikeli yol ve yöntemlerle yürütülen bir değersizleştirme operasyonu. Ama başaramadılar!

VATAN HAINİ NAZIM HİKMET Mİ, "BÜYÜK TÜRK ŞAİRİ VE YURTSEVER" NAZIM HİKMET Mİ?

Benzer durum Nazım Hikmet'in de başına geldi. Düşünceleri ve politik kimliği, dünya görüşünü yansıtan şiirleri nedeniyle, yaşadığı dönemde kovuşturmalardan yakasını bırakmadığı, hapishanelerde en çok yatan kişilerden biri oldu Nazım. Genç yaşlarında Ekim Devrimi'nin sarsıntısı onu da derinden etkilemiş, o da bu büyük devrimin açtığı çığıra girmiş, işçi sınıfının ve komünizmin ozanı olmuştu. Bu nedenle egemen sınıfın ve dönemin

tüm hükümetlerinin boy hedefi haline geldi. Komünist avı olarak nitelenen her operasyon Nazım Hikmet'i de kapsadı. Tutuklandı, hapishaneden hapishaneye sürüldü.

Ölene dek memleketinden uzak yaşamak zorunda kalan Nazım tüm saldırılara cepheden göğüs gerdi, komünist kimliğinden en küçük taviz vermedi. Bu nedenle düşmanın ona kını hiç azalmadı. Yakın dönemlere dek yıkıcı, vatan haini, bolşevik ajanı olarak damgalandı. Cenazesinin Türkiye'ye getirilmesine izin verilmedi. Mezarının Türkiye'ye getirilmesi yönlü her girişim reddedildi.

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasının ardından burjuvazinin ve hükümetlerin komünizm korkuları azaldı. Nazım hakkındaki söylemler yavaş yavaş değişti. Vatan haini Nazım Hikmet giderek "Yurtsever, büyük Türk şairi" Nazım Hikmet oldu. Eserleri üzerindeki sansür ve yasak tekeli bir parça gevşetildi. Mezarının Türkiye'ye taşınması konuşulmaya başlandı.

Söz konusu olan, yıllarca yürütülen kara propagandalara rağmen değersizleştirilemeyen Nazım Hikmet'i de sinsi politikalarla ehlileştirmektir. Bu da ancak komünist kimliğinden arındırılarak mümkün olabilirdi. Ancak bunda da başarılı olamadılar.

DENİZLER VE NAZIM BİZE AİTTİR VE HEP ÖYLE KALACAKTIR!

Deniz, Yusuf, İnan, Mahir ve Kaypakaya adları emekçi çocuklarının adları olmaya devam edecektir. Onlar hep "yaşamları köleleştirilmiş milyonlarca emekçinin haklı davasında yaşayacaklar"dır.

Nazım Hikmet'e gelince, işçi sınıfının ve sosyalizmin büyük ozanıdır ve onu en iyi kendi dizeleri anlatmaktadır: "Sevdalınız komünisttir. Yatar Bursa kalesinde."

Alaattin Karadağ katledilişinin yıl dönümünde anıldı

19 Kasım 2009'da İstanbul Esenyurt'taki Saadetdere Mahallesi'nde devrimci faaliyet yürütürken düzenin polisleri tarafından katledilen Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı Alaattin Karadağ, katledilişinin 8. yıl dönümünde anıldı.

MEZAR ANMASI

Alaattin Karadağ, 19 Kasım'da Antakya'da mezarı başında yoldaşları tarafından anıldı.

Alaattin Karadağ şahsında parti ve devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan anma, yoldaşları tarafından yapılan konuşmalarla devam etti. Konuşmalarda, Ekim Devrimi'nin 100. yılında Yeni Ekimler'in Partisi'nin yiğit bir militanın mezarı başında olmanın anlamı ve önemine vurgu yapıldı. Alaattin Karadağ'ın genç yaşta komünist bir işçi olarak mücadele saflarında yerini aldığı ve kavgada düştüğü ana kadar devrimin kızıl bayrağını militanca taşıdığı belirtilerek şunlar söylendi: "Alaattin'in yolundan bu mücadeleyi zaferle taçlandırmak için her yoldaşın birer Alaattin olması gerekir."

Konuşmaların ardından "Alaattin, Habip, Ümit, Hatice yoldaş ölümsüzdür!", "Parti şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarıyla anma sonlandırıldı.

VURULDUĞU YERDE ANMA

Karadağ, aynı akşam da şehit düştüğü Esenyurt Depo 4. Sokak'ta yapılan etkinlikte anıldı. Saat 18.00'de Karadağ'ın vurulduğu sokakta bir araya gelen sınıf devrimcileri anma etkinliğini "Alaattin Karadağ ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarıyla başlattılar.

Sloganların ardından kısa bir konuşma yapılarak Alaattin Karadağ'ın mücadelesi anlatıldı. Konuşmanın ardından Karadağ şahsında devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Adnan Yücel'in "Biz kazanacağız" şiiri okundu. Şiirin ardından sloganlar atılarak anmaya devam edildi.

Eylemde BDSP adına yapılan konuşmada, çevrede anmayı izleyenlere de seslenilerek baskı, sömürü ve her türlü gericiliğe karşı Alaattinlerin davasına sahip çıkma çağrısı yapıldı. Konuşmanın ardından sloganlarla anma sonlandırıldı.

Mirabel kardeşler yol gösteriyor!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü, 1981 yılından bu yana tüm dünyada kadınlar, ilerici ve devrimci güçler tarafından çeşitli eylemlere konu olmaktadır. Bu günün tarihi ise, Dominik Cumhuriyeti'nde 3 kadının diktatörlük güçleri tarafından şiddete uğrayarak katledilmesine dayanır. O yıllarda Dominik Cumhuriyeti'nde hüküm süren Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele yükselir. 50 bin insanın katledildiği baskı ve şiddet döneminde ortaya çıkan Clandestine hareketi, diktatörlüğe karşı emekçi kitleler içinde etkin bir faaliyet yürütür. Bu hareketin içinde Mirabel kardeşler öncü rol oynarlar. Yükselen kitle hareketinden korkan diktatörlük, "Kelebekler" adıyla da anılan Mirabel kardeşleri, işkence ve cinsel şiddet uygulayarak katleder ve ölümlerine kaza süsü verir. Ancak bu katliam, Trujillo diktatörlüğünün yok oluşunu hazırlar. Diktatörlüğün yıkılmasında, gerek verdikleri mücadele ile gerekse ölümlerinin yarattığı etkiyle Mirabel kardeşlerin payı büyüktür.

1981 yılında Dominik'te toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda Mirabel kardeşlerin katledildiği gün olan 25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü olarak kabul edilir.

Bugün ülkemizde ve dünyada pek çok kadın devletin uyguladığı baskı ve şiddetin hedefi oluyor, gerici çetelerin cinsel saldırılarına maruz kalıyor, ataerkil kültürün ürünü olarak yakınlarındaki erkeklerin şiddetine uğruyor. AKP iktidarı ile birlikte kadınlara dönük baskıcı politikalar daha bir yoğunlaşmış durumda. Son 15 yılda kadına yönelik şiddet artış gösterirken, OHAL dönemi ile birlikte bu baskı ve şiddet daha da ağırlaşmış bulunuyor. Uygulanan şiddet karşısında polis ve yargı, şiddete kalkan oluyor. OHAL döneminde devletin ilerici-devrimci ve Kürt kadınlarına yönelik uyguladığı şiddette de artış söz konusu...

Mirabel kardeşlerin Trujillo diktatörlüğüne karşı yükselttikleri mücadele, bugün sermayenin diktatörlüğüne ve diktatörüne karşı verilen mücadeleye ışık tutmaya devam ediyor.

"Belki bize en yakın şey ölüm, ancak bu beni korkutmuyor. Haklı olan her şey için savaşılmaya devam edeceğiz."

Maria Mirabel

